58-311

Akbaba

Vali, Strip-Tease'i yasak etti. — Gazeteler —

— **Bir tavuk...**
— **Göğüs mü istersiniz, but mu?**

2.500.000

BANKA İKRAMİYESİ OLARAK

REKOR BİR RAKAM

İŞ

Bu sene Türkiye İş Bankasının dağıttığı ikramiye tutarı bütün rekorları kırarak 2.5 milyona erişmiştir. 1958 İkramiye Plânını teşkil eden 2.5 milyonun yarısı Apartman Daireleri ve Ev İkramiyesi olarak, 1.250.000 lirası da para olarak dağıtılacaktır. 2.5 milyonun tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

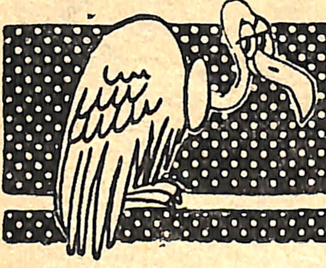
her 150 liraya
1 kur'a numarası

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL

SAYI : 311 27 ŞUBAT 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

ÇOCUKLARIMIZ

Yazan :
Yusuf Ziya Ortaç

ÇOCUKLARIMIZDAN şikâyetçiyiz. Sanki dünyaya getiren biz, büyüten biz, okutan biz, terbiye eden biz değiliz onları...

— Köksüz bir nesil yetişiyor, diye homurdanırken, unuttuğumuz bir şey var: babanın, ananın, ağabeyin, hattâ dayının, hattâ halanın, hattâ komşu amca ve komşu teyzenin kök oldukları!

Siz, bugünkü aile ağacımızın köklerini beğeniyor musunuz ki, yaprağına, tomurcuğuna, çiçeğine, meyvasına kusur bulalım?

Eski evin havası, terbiyesi, saygısı, sevgisi değil, kapısı, tavanı, merdiveni bile kalmadı.

Merdiven mi? diye gülümsemeyiniz sakın. Terbiye hayatımızda merdivenin vazifesi küçük değildir. O basamaklar, ev halkı arasına bir mesafe koyardı. Çocuk, şimdiki kutu apartmanların çocukları gibi, ana ve babanın en gizli fısıltıları içinde, cinsî duyguları vaktinden evvel uyanarak, yırtık ve yüzsüz büyümezdi.

Mektep, evin verdiği terbiyeyi tamamlardı. Çağının bilgilerini hazmetmiş iyi hocalar elinde yetişirdik. Muallim, talebesinin yalnız yazı üslûbuna, konuşma üslûbuna değil, giyiniş, yürüyüş, oturuş üslûbuna bile şekil verirdi. Vefa İdadisinde, müdürümüz Saffet Beyin, kaç kere başımdaki, biraz sol kaşımın üstüne eğik fesi, kendi eliyle düzelttiğini, içim tatlı bir sevgiyle titriyerek, hâlâ hatırlarım.

Akşam, besmeleyle oturulup şükrederek kalkılan aile sofralarının şimdiki konuları nelerdir?.. Çoğu, iki kadeh arasında anlatılan ya bir aşk hikâyesi, ya bir vurgun hikâyesi, ya bir kumar hikâyesi değil mi?

Sabah, elimize aldığımız gazetelerde okuduklarımız da bunlardan başka bir şey mi sanki?.. Şu pek moda olan sosyete dedikodularının ezbere tanıdığımız kahramanlarına bakınız: ya fukaralık karılarını değiştiren yokluk zenginleri, ve züğürt jigololarını değiştiren milyoner kızları!..

Haaa, bir şey daha var: ruhlarımızı iyilik, doğruluk, güzellik duygulariyle arıtacak din adamlarımız...

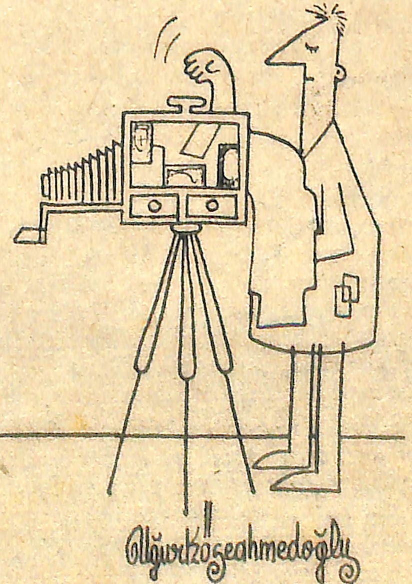
Gün geçmiyor ki, bunlardan biri, ya camiden aşırdığı seccadeleri satarken, ya namaz sûrelerini öğrettiği komşu kızına uçkurları çözmüş saldırırken yakayı ele vermesin!

Çocuklarımızdan şikâyet mi?.. Ne yüzle?.. Ne hakla?.. Yine çok iyi, çok terbiyeli, çok efendi çocuklarımız var ki, onlar bizlerden şikâyet etmiyorlar.

Kendilerine teşekkür ederiz.

YAZISIZ!..

Strip - Tease yasak edildi. (Gazeteler)

— Bu et darlığında bu yasak olur mu?..

Müsaade...

GAZETEDEKİ başlık insanı uzun uzun düşündürüyor. Haberin başlığı şu:

«Kaçak inşaata katiyen müsaade edilmiyecek.»

Siz bundan ne anlarsınız? Şimdiye kadar kaçak inşaata müsaade ediliyormuş. Bundan sonra edilmiyecek. Bu anlam çıkmaz mı? Bir de şu var. Şimdiye kadar da kaçak inşaata müsaade edilmiyormuş ama, «katiyen» i yokmuş. Bundan sonra «katiyen » i de var; kaçak inşaata katiyen müsaade edilmiyecek.

Gazete sekreterinin habere yanlış başlık verdiğini söyliyeceğimi sanmayın. Hiç de değil. Sekreter çok güzel, iğneli bir başlık koymuş. Şimdiye kadar kaçak inşaata müsaade edildiği ortada bir şey. Yalnız geçen yıl yapılan kaçak binalardan 924 tanesi yıktırılmış. Bunlar yalnız görülenler. Ya görülmiyenler?.. Demek İstanbulda kaçak inşaata bal gibi müsaade ediliyormuş. Yoksa bir yılda 924 yâni günde üç kaçak bina nasıl yapılabilirdi?

Haa... Bir de gecekondular var, değil mi? Onlar hele şöyle dursun. Jandarmalar kazmaları omuzlayınca yıkıverirler. Kim dinler, kim sorar... Asıl kaçak inşaat bunlar değil, bize kalırsa. Apartmanların temellerinin altına inen bodrum palaslarla, yine apartmanların çatılarına çıkılan tavan palaslar... Jandarmaların, bekçilerin, polislerin pek oralara uğradıkları görülmez. Ah, nasıl yapmalı da bir apartman edinmeli, bilmem ki...

Bundan sonra «Kaçak inşaata katiyen müsaade edilmiyecek» miş. İnşallah...

★ **Yazan : ADNAN VELİ** ★

Pek möhderem gardaşım Bay Zekeriyya,

Evvelâ mahsus selâm idüp iki gözlerinden hararetle pûs iderüm. Ailen bâyan ve güççükler ilen cemî cümlenin sıhhatte daim olmasını Cenâb-ı Rabbimden niyaz iderüm. Bu taraflarda bizleri sorup sual edicek olursanız, Rabbime şükür, vücuttan yana epi ziyadeleştikse de, kasavetlik meselesi içerimizden eksik olmuyor.

Gardaşım.. İstanbulda et fiyatlarının son fiyatlarını her hal duymuşsundur. Ticeret Vekâleti, Et Balık gurumuynan bir olaraktan celep esnafına garşı 6-7 eylül yapmıya garar virmiş besbelli...

Erzurum'un hayvanları ne yirler, nasıl beslenirler, gaç kilo çekerler, tirene nasıl binerler, yolda gaç kilo erirler, İstanbula nasıl gelirler, mezbahaya nasıl girerler diyerekten hiç bir insaniyetli adam çıkıp da bu meselenin incelemesini vallaha incelememiş. Oturup bir liste yapmışlar, listenin fiyatlarından İstanbula telgıraf çekmişler. Şu fiyattan ziyadesine et satmak yasaktır, diyerekten resmî ilânat geçmişler.

Gardaşım Bay Zekeriyya!..

Bu işe biz razı gelsek, vallaha hayvanlar razı gelmez. Sen hayvan olsan razı gelir misin? Hâşâ gelmezsin, değel mi?.. İşte biz de razı gelmedik. Dün ağşam gendi aramızda doplantı müzakeresi yaparaktan gonuştuk. Bu sabah da abugatınan gapandık. Her bir şeyi hisap ittik. Abugat deyor ki:

Topu topu sekiz dene celep esnafına garşı Hökümatın madde çıkarması anti ticarîdir diyerekten Ankaradaki Danışma mahkemesine dâvâ açecez. Biz esas çok cahillik idüp, bu seferki seçimde yağnış yere rey vermişiz. Emme, artık dönemeyiz helbette... Olan oldu.

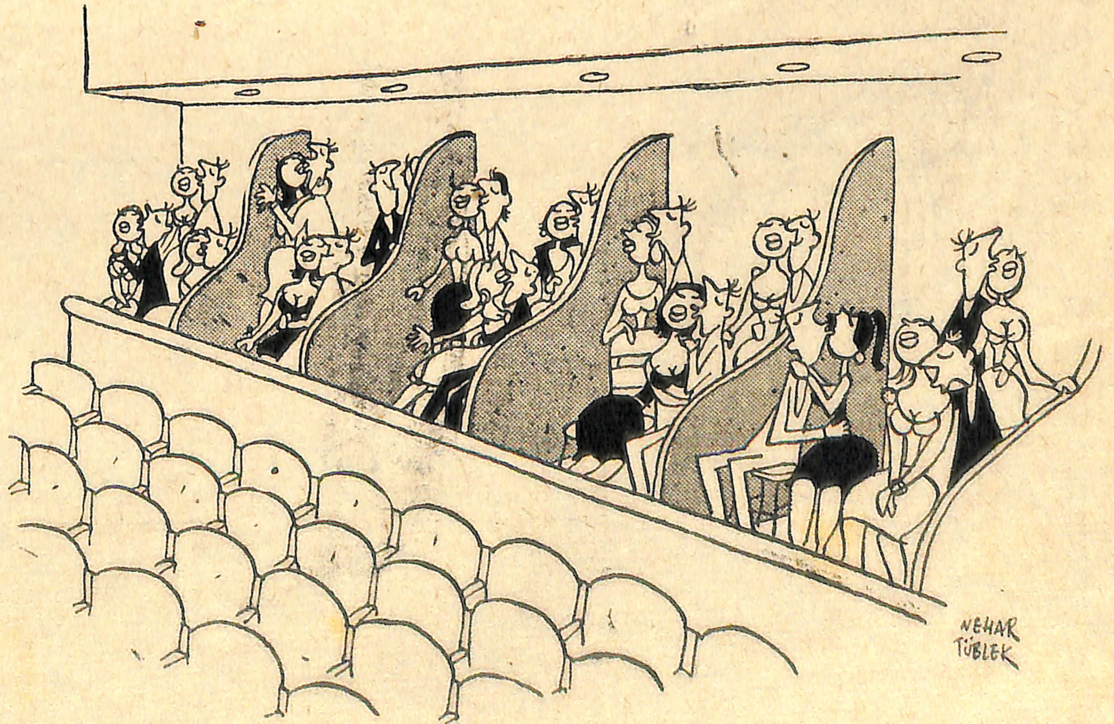
Şincik bizim abugat Et gurumuna, bizim goyunların ağzından bir istida virecek. «Bizi ucuzcana satmak, hayvan hakları anayasasının 55 inci maddesine uymaz» diyerekten yazcak.

Gardaşım Bay Zekeriyya!..

Sen İstanbulun halini, vallaha bilmen... Biz hökümat fiyatına davar satınca, temelli ölürük. Temsil, benim Şişliden yana bir inşaatım var, bir yıldır tamam idemedim. Camını, çivisini, çimentosunu tekmil garaborsadan alıncek, buna kâğıt para mı dayanır? Öteki celep argadaşların da hiç biri, inşaatını tamamlıyamadı. Gış gıyamette sokakta mı kalecez?.. Allah var be!.. Nedir bize yapılan bu gadirlik?..

Gardaşım, şincik beni eyi ay- ne... Mademkileyin Et gurumu b- ze garşı husumetlik itti, biz de bo- durecek değeliz helbet... Gasap esnafı 470 den yukarı et satamıyor da, Balık gurumu ne demiye altı

Sinemalardan localar kaldırılacak.. (Gazeteler)

Sen fırsat!..

KIRK-anbar

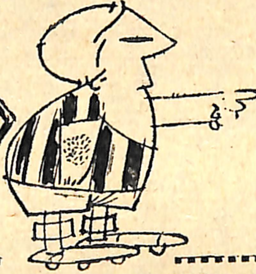
YALÇIN ÇETİN — TONGUÇ

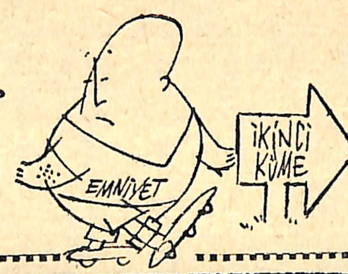
TURFANDA FİATLARI
"VATAN"

EMNİYETTE TAYİNLER..
"VATAN"

HALK düşünür

buçuğa, yediye et satıyor?.. Bugün bunu hökümat sormasa, yarın öbür gün ehrette vallaha Cenab-ı Rabbim sorar. Eyisi mi, biz de ganunların maddesinden en istifade maddesini çıkararak gendi istifademizi garanti yapcez.

Et gurumu bu yıl bizim taraflardan goyun toplamış. Bunları eyicene kesip yüzmüş. Firigori vagonlarıynan İstanbula taştyor. Emme, sırf bu yıl taşıyacak. Bir dahaki yıla bakalım nitcek?

Şincik beni diyne... Bizim tarafları tekmil dolaşcen. Ne gader ahır, ne gader mandıra varsa hepsini orta yerinden ikiye taksim olcek. İkiye taksim olduktan kelli, bir tarafta dişi davarlar, bir tarafta erkek davarlar durcek. Erkeklerle dişiler bir arada olmıyecek. Ayni, padişah sarayının usulü... Yaniya, davarların bu yıl çiftleşmesi yasak olcek. Bunlar birleşmeyinci, bir dahaki yıla guzu da olmaz helbet. Guzu olmıyınca goyun da olmaz. Celep esnafı, dişi goyunlarınan erkek goyunları tecritlik ittik diyerekten valiye olsun, gaymakama olsun muhbirlik itseler bilem gatiyen gorkma. Abugat deyor ki, hökümat, bundan dört ay öncesi işbirliğini yasak ittiğine dair madde var deyor. Bu maddeye göre biz de davarları ikiye taksim iderekten işbirliğini yasak ittiğimizden kelli, hiç bir mesuliyet gelemez deyor.

Eğer ki ikiye taksim olan ahırlarda davarlar, kimse görmeden işbirliği yaparlarsa, gine de gatiyen efkâr itme. Çünküm bizim abugat bunun da çaresini düşündü. İstanbulun en menşur kürtaj tohturlarından bir şişman tohtur var, bu tohtura 500 gayme virerekten, davarlar için çocuk düşürme hapı aldık. İşbirliği yapan davarların kepeğine bu hapları garıştırıncek, hamile goyunların hepisi guzularını zayi itcek. O zaman, ortalıkta davar galmıyacak, İstanbulun belediyesi de gine bizim celep esnafına goşaraktan «Biz ettik, siz etmeyin» deyecek. O zaman sana telgırafı vururum. «Davarlar selbestir» diyerekten yıldırımı çekerim. Sen de erkek goyunlarınan dişi goyunların arayerindeki kesteleri galdırırsın, ağnıyon mu?

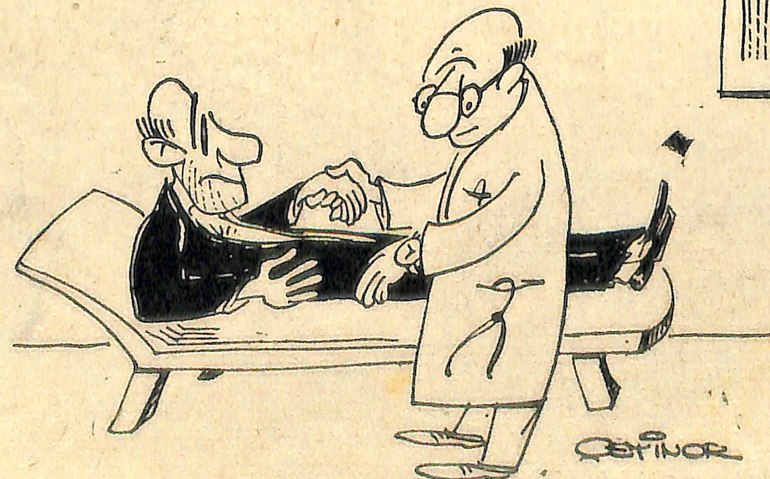
İşte, Bay Zekeriyya gardaşım, ondan öte yanını gayri sen idare it. Mücazatlık görürüz diyerekten gatiyen efkâr itme. Bizim abugat bu işlerden eyi ağnadığından dolayısıyle, biz ne itsek, her bir işi hukukun içine yerleştirecek. Çünküm abugat, dünyada olmıyacak ne gader iş varsa hepisini hukukun içine yerleştiririm, deyor. Celep esnafının aklıynan, hukuka yerleştiren abugatın aklı bir araya gelincek, dünya yüzünde beş yüz dene belediye bir araya gelse vallaha bu işi gene de bozamaz.

Sen oranın davarlarını işbirliğinden yana gayet sıkı idare it, üst yanına garışma gardaşım.

Baki sıhhatte daim olasın. Acele cüvabını beklerim. Nişantaşındaki ailem Ayla hanımla, Ayazpaşadaki ailem Eleni hanım mahsus selâm iderekten âfiyetine beş vakit duacıdırlar gardaşım.

İstanbul Millî Celep Gomitesi Başkanı
Süleyman Ahlatyiyen

Penisilin öldürücü imiş...

Hasta — Bıktım artık bu hayattan, bir penisilin yapın da kurtulayım!..

*

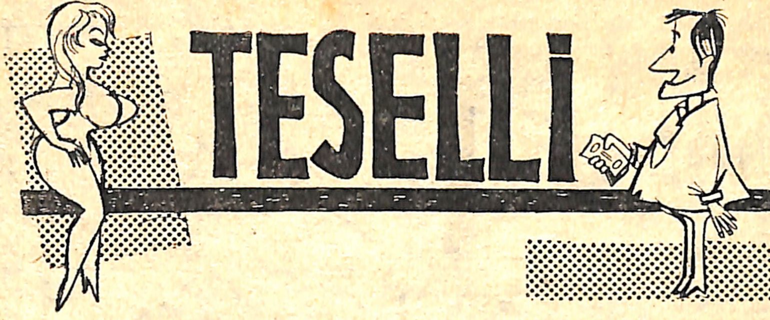
Ölmüş eşeğin...

Kumarhane basılmıştı. O gece bütün servetini kaybeden bir sarhoş, nasılsa kapının yolunu buldu ve kaçmağa başladı. Lâkin hemen arkasından bir ses gürledi:

— Dur, yoksa ateş ederim, eşek cennetini boylarsın!

Adam durdu, hazin bir sesle:

— Zahmeto değmez... dedi. Ben zaten ölmüşüm!

TESELLİ

★ Yazan : AZİZ NESİN ★

MADAM Zabel, genç değil ama, iştah çekici bir kadın. Hele, yaşı yirmiden aşağı iştahlı gençleri, karşısında epey yutkunduracak kadar albenisi var. Madam Zabel, Jirayir'in karısıdır. On yıllık evliler ama, çocukları yok. Karı koca, ikisi de çocuk istemiyorlar. Harbiye ile Kurtuluş arasında bir yerde, üç odalı bir katta otururlar. Komşuları arasında en çok gidip geldikleri berber Ömer efendidir. Berber Ömer efendiler, Jirayirlerden üç apartman yukarıda otururlar. Bu iki aile çok sıkı fıkıdırlar. Çok geceler birbirlerine gider gelirler.

Berber Ömer efendinin bir karısı, bir de oğlu var... Oğlan cin gibi maşallah... Daha on yedisinde ama, bu yıl liseyi bitirecek. Her sene de iftihara geçer. Adı Tekin...

★

Jirayirle Madam Zabel'in kavgaları, daha doğrusu buna kavga bile denmez, ufak tefek tartışmaları, birbirlerini çok seven karı kocanın karakterlerindeki ayrılıktan ileri gelir. Bir kere Madam Zabel çok tutumludur. Bir kibrit çöpünü bile ziyan etmez. Kocasının eskilerini bozar, yeni yapar. On yıllık evliliklerinde iki manto ile yetinmiştir. Ancak böylece gül gibi geçiniyorlar. Ama kocasına gelince iş değişiyor. Böyle eli açık adam görülmemiş. Artık buna el açıklığı denmez, enayilik denir. Yemez yedirir, giymez giydirir. Hele berber Ömer oldu mu, hiç dayanamaz. Ona ikramda bulunabilmek için parçalanır.

Berber Ömer efendi günün birinde sıkıştı. İyi komşusu Jirayirden yüz lira borç istedi. Doğrusu o sıra Jirayir'in de parası yoktu. Ama bir arkadaşından istedi. Ondan aldı, berber Ömer efendiye verdi. İki, üç gün sonra eli bollanacak, arkadaşından aldığı yüz lirayı ödiyecekti. Ömer efendiye, bu hususta bir şey söylemedi. Ne zaman olsa ondan parayı alırdı. Şimdilik acelesi yoktu. Yalnız bir sıkıntısı vardı. Kendisine yüz lira borç verdiğini karısı Zabel duymamalıydı. Evi başına yıkardı. Madam Zabel'e de, cimri bir kadın denemez. Ne var ki, idareli bir kadındı. Başkasından borç alıp, daha başkasına borç vermeyi istemezdi. Jirayir, karısını doğruluyordu. Ama berber Ömer efendiye de yardım etmek boynuna borçtu. Berber Ömer efendi, Jirayirden yüz lira borç aldığını hiç bir zaman Madam Zabel'e söylemiyecekti.

İşte Madam Zabel'le Jirayir'in ağız dalaşları hep bu tutumluluk, eli açıklık yüzünden olurdu. Anlaşmazlıklarının ikincisi de, Jirayir'in gözünün dışarıda oluşuydu. Madam Zabel, etli canlı, boylu boslu, iştah çekici, sevimli, albenisi olan bir kadındı. Gelgelelim Jirayir karısiyle yetinmiyor, gül gibi karısının üstüne etmediğini koymuyor, pis zamparalıktan geri kalmıyordu. Madam Zabel, işte bunu bir türlü kendine yediremiyordu. Neyi eksikti? O da kocası gibi gözü dışarıda bir kadın olsa, belki Jirayir'in yaptıklarına aldırmıyacaktı. Ama, kızlığından beri hiç bir delikanlı ile, erkekle dalga geçmemişti. Hiç su katılmamış doğru bir kadındı. İstese neler yapmazdı. Onun da arkasına düşen erkekler çok olmuştu. Ama Zabel hiç birine başını çevirip bakmamıştı bile.

Bir gün berber Ömer efendi, oğlu Tekin'e yüz lira verdi :

— Al bunu, Jirayir'e götür ver, dedi, ama parayı verirken sakın Madam Zabel görmesin.

Tekin, parayı aldı, sevinçle sokağa çıktı. Gözlerinde sevinç kıvılcımları çakıyordu. Babası, Madam Zabel görmeden parayı Jirayir'e vermesini söylemişti. O, tam tersine, evde Jirayir'in olmadığı bir zamanı kolladı. Kapıyı çaldı. Kapıyı açan Madam Zabel:

— Ne var Tekin? diye sordu.

Tekin, başı önünde utanarak:

— Size bir şey sormak istiyorum Madam Zabel, dedi.

— Gel içeri, sor.

Tekin'i içeri aldı.

— Nedir?

Tekin:

— Utanıyorum Madam Zabel, dedi.

— Utanacak ne var zo? Ben yabancıyım?..

Tekin, babasının verdiği yüz lirayı cebinden çıkardı:

— Babam bana bu yüz lirayı verdi.

— Hee?

— Sen artık büyüdün, koca delikanlı oldun. Al bu yüz lirayı, git evlenmesini öğren, dedi.

Madam Zabel:

— Benden ne istoorsun?

— Ben kime gidip nasıl evlenileceğini öğreneyim, bilmem ki... Acaba bana bunu öğretecek tanıdığınız biri var mı?

Tekin'in utancından yanakları al al olmuştu. Zavallı delikanlı titriyordu. Madam Zabel ona çok acıdı. Ne terbiyeli çocuk. Koca delikanlı olmuş da, daha hiç bir şey bilmiyor. Acaba Madam Zabel ne yapsın? Elinde yüz lira olduktan sonra, nasıl olsa Tekin bunu öğrenecek... Acaba? Ama yok, olmaz... Neden olmasın?.. Bunun günahı yok ki... Kocasını kandırmış olmaz. Bu, ders gibi bir şeydi. Gibisi yok, dersti. Yüz liraya bir ders verecekti.

— Zo, ver bana yüz lirayı, ben sana öğreteyim, dedi.

Tekin, sevinçle yüz lirayı uzattı.

— Ama Tekin evladım, kimse duymasın. Sus pus olasın...

— Hiç kimseye söylemem Madam Zabel...

Madam Zabel, evini düşünerek bu dersi verecekti. Yüz lira ne diye bir yabancıya gitsin. Yüz lira az para mı?

Tekin'e tam dersini vermişti ki, Jirayir eve geldi. Bereket ders paydos edildikten sonra gelmişti. Tekin'i biraz şaşkın görünce

— Zo, nedir süklüm püklüm duroorsun? dedi.

Tekin ağzından bir lâf kaçıracak diye Madam Zabel'in yüreği hop etti. Tekin;

— Babam selâm söyledi, dedi, size yüz lira borcu varmış, onu gönderdi. Madam Zabel'e verdim.

Madam Zabel kocasına:

— He, onu verdi... dedi ama, hırsından da tir tir titriyordu. Demek aldığı yüz lira, kocasının alacağı olan paraydı. Şu oğlanı eline verseler parçalardı. Hangi birine yansın? Bedavadan verdiği derse mi, kandırıldığına mı, kocasını kandırdığına mı?

Tekin ayağa kalktı:

— Ben gidiyorum, dedi.

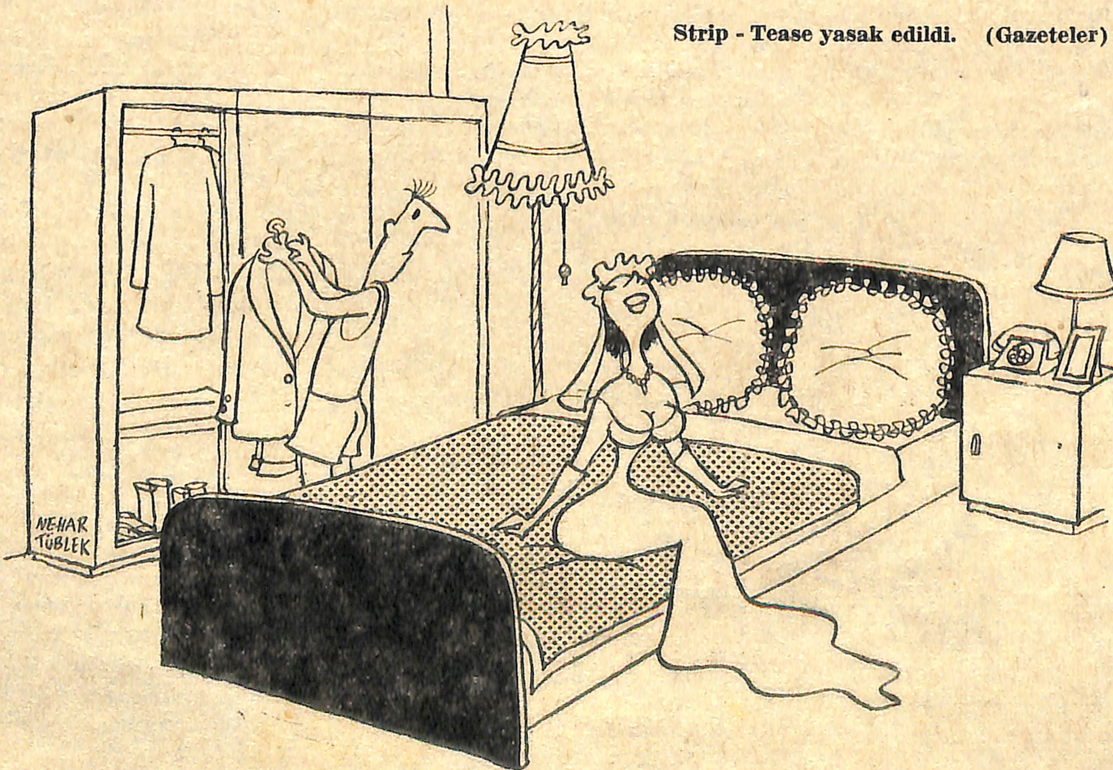
Jirayir:

— Çok teşekkür ederim, babana selâm söyle... dedi.

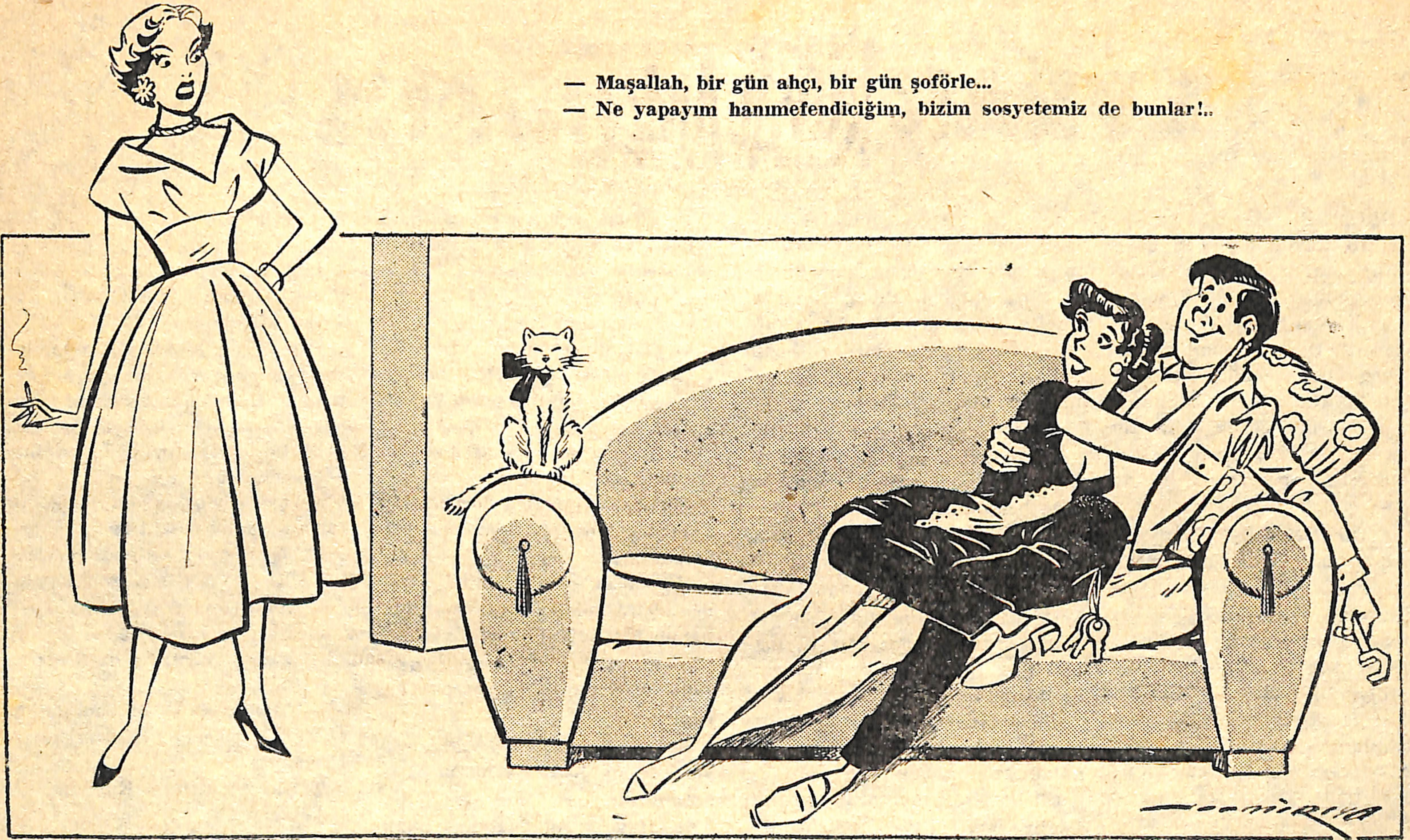
Tekin sokak kapısından çıkarken Madam Zabel yetişti. Kızgınlıktan tir tir titrerken, kocasına duyurmamağa çalışarak Tekin'e şöyle söyledi:

— Zo, hiç bir şeycikler demem, inşallah örgettiklerimi unutursun...

Madam Zabel, biraz olsun teselli bulmuştu.

Gelin — Vali beyden resmî izin almadan dünyada soyunamam!..

UTANMAK:

Eski insanların tutuldukları bir hastalık. Belirtileri şunlardır: Yüz kızarması, terlemek, konuşamamak, baş eğip yere bakmak...

Bu hastalık, çok şükür zaman ile hızını kaybetmekte olup arasıra fakir insanlar arasında rastlanmaktadır.

Eski edebiyatta bu hastalığın adına «edeb-i kelâm» denirdi. Meselâ şair Fuzulî bu dert yüzünden «terlemek» kelimesini söyliyememiş ve sevgilisinin utanarak terlediğini «Gülâb-ı ıztırab: ıstırabın gülsuyu» diye anlatmıştır:

Kat kat düşüp ol peri hicaba,
Gark oldu gülâb-ı ıztıraba

Meşrutiyet ilân edildiği günlerde de şair Ali Ekrem bey, bir şiirinde «utanmak» tan şöyle bahsetmişti:

Ne utanmaz köpekleriz,
Kimi görsek etekleriz!

Eskiden, düğün gecesi gerdeğe giren damadın arkasına

yine bu kelimenin karıştığı bir dua ile yumruklarlardı:

— Allah utandırmasın!

Şimdi bu duayı sosyete gelinlerine de tekrarlamak fena olmaz sanırız!

USTURA:

Tıraş âleti, nutuk, konferans, dil...

Bir fıkra:

Pencereden, şair Florinalı Nâzım'ın geldiğini gören ahbabı:

— Eyvah, der, yine tıraşa geliyor...

Kapı çalınır, açıp odaya alırlar.

Florinalı, evin küçük çocuğuna:

— Oğlum, der, beklemeğe vaktim yok... Haber ver!

Oğlan kapıdan seslenir:

— Babacım.... Berberin işi varmış, çabuk seni bekliyor!

Bir nükte:

Güzel Sanatlar Akademisi müdürü Heykeltraş Nejat Sirel dili keskinlerdendir. Bir gün, cümle sonuna nokta koymadan konuşurken, dostlarından Emin Âli Çavlı hafif bir baygınlık geçirmişti. Kendine gelince:

— Ayol, dedi, senin tıraşına mermerler bile dayanmıyor, ben nasıl dayanayım?..

UŞAK:

Musikide bir makamın adı. Güzel vilâyetlerimizden biri. Büyük romancımız Halit Ziya bu ilimizi kendisine soyadı seçmişti: Uşaklıgil... Genç yaşında gözlerini yuman şair Ömer Bedreddin de Uşaklıdır.

Erkek hizmetçinin adı da uşaktır. Her meslekte, her sınıfta insan uşak olur. Politika hayatında uşaklığa rağbet edenleri çok görüyoruz. Çörçil'in uşağı, efendisine ait hâtıralariyle dünya basınında büyük rağbet gördü ve isim yaptı.

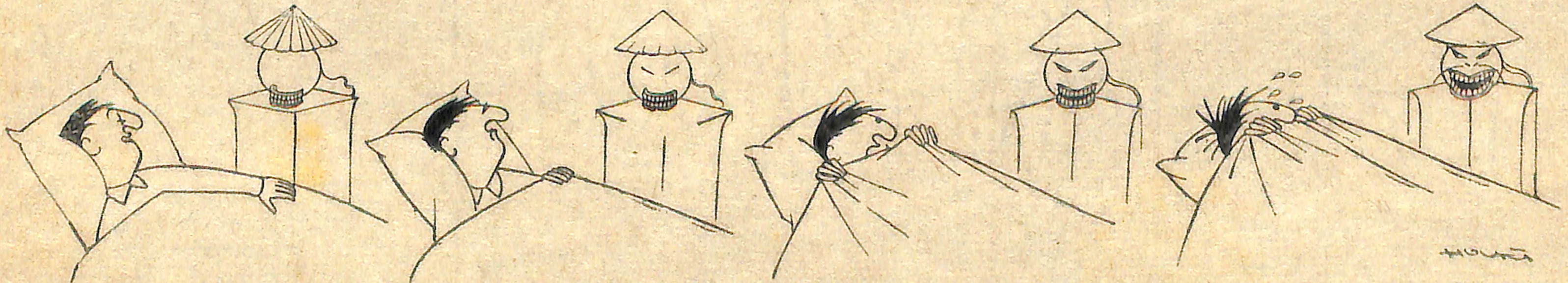
Bizde de hâtıralarını yazacak uşakların çıkmasını merakla beklemekteyiz.

— Ü —

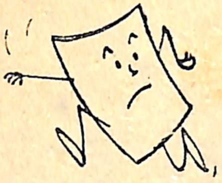
ÜNİVERSİTE:

Dilsizler Cemiyeti. Merkezi İstanbuldadır. Ankarada, İzmirde şubeleri vardır. Doğu illerimizde de yeni yeni şubeler açacağını gazetelerimiz yazmıştır.

Bu müesseseler, hukukçu, doktor, öğretmen ve bilhassa okur yazar işsiz yetiştirir.

YAZISIZ!..

EVRAK KOVALAMA AJANSI

DÜŞÜNDÜM, taşındım. Nüfuzlu tanıdığım yok ki, hava alır satar gibi, nüfuz ticareti yapıp açıktan milyonları vurayım. Sermayem bile yok, nasıl bir iş tutarım? Derken, aklıma meşhur ticaret sosyolojisi (amma cafcaflı lâkırdı «di mi?») bilirkişilerinden birinin sözü geldi: «En gerçek ihtiyacı karşılıyan en çabuk servet yapar». Öff be ne lâf!

Bizim memlekette en gerçek ihtiyaç nedir, diye düşünmeğe başladım: Et mi, balık mı? Onları kurum hallediverm̧iş! Ben bilmiyorum ya, başkanı söylüyor: Şeyhin kerameti kendinden rivayet ediliyor demektir... Nihayet buldum: Herkesin mutlaka resmî dairelerde işi vardır. Ya borçludur, ödeyemez mahkeme mahkeme sürünür. Ya alacaklıdır, icradan icraya koşar. Ya ev yaptırmak ister de ancak bir duvarlık çimento temin edebilmek için... filân falan. Rahmetli Cemal Nadir Güler, karikatüristimizin «Amca Bey» tipi aklımdan çıkmaz: Amca Bey, küçük oğlunu elinden tutmuş, resmî dairelere götürüyor. Soranlara da: «Küçük bir resmî muamelemiz var, şimdiden alışsın, öğrensin, nasıl olsa ben öldükten sonra ayni evrakı o takibedecek!» der.

Ben de, «Evrak kovalama ajansı» diye bir müessese kurmağa karar verdim. Kanunlara riayet eden bir vatandaş olduğum için de, önce bir cemiyetler kanunu aldım. Önüme açtım. Anladım ki, böyle bir şey için ilk iş olarak «mahallin en büyük mülkiye âmirine» bir dilekçeyle baş vurulurmuş. Mülkiye, bizim zamanımızda bir mektebin adıydı. Şimdi ne mânası kaldı acaba? diye kafa yormağa lüzum görmeden bizim oğlana sordum. Kendisi edebiyat fakültesinde öğrencidir:

— Vallaha baba, dedi, mülk'ten gelir bu kelime ama, ne demek olduğunu bilmiyorum. İstersen sözlüğe bakalım...

Baktı ve hemen söyledi: «Sivilin dişisi» oluyor... «Dişi bir sivil!» O zaman birdenbire anladım: Bu, herhalde askerlikle ilgisi olmıyan daireler demek olacaktı! E, mahallin en büyük mülkiye âmiri... Şu halde bizim muhtar oluyor: Seçimlerdenberi muhtarların ne büyük âmir olduklarını işite işite kulaklarımız doldu...

Dilekçeyle muhtara gittim. «Valiye müracaat edeceksin» dedi. Bak sen işe! Amma mütevazı adammış! İşini valiye havale ediyor...

Vilâyete gittik. Evrakı, yani dilekçeyi önce kaleme kaydettirmemiz söylendi. Kalemin önü mahşer. Bereket millet alışık. Bir kalem kuyruğu yapıvermişler. Ama, sıra bana geldiğinde, artık dizlerimde derman kalmamıştı. Odaya girdim. İlk masada bir genç hanım, yüzünde tamirat yapmakla meşguldü:

— Şefe gidin! dedi.

Bunu demek için beş dakika bekletti beni. Şefe gittim. Dilekçenin altına birşey yazdı. Yine masadaki hanıma yolladı. Hanım:

— Öğleden sonra gelin! dedi.

— Neden öğleden sonra geleyim? Ben şimdi geldim. Saatlerdenberi de bekliyorum...

— Öyleyse yarın gelin...

— Neden ama?

— Görmüyor musunuz? Acele evrakla meşgulüm. Hem onikiye beş var. Beş dakika sonra paydos edeceğiz.

— Benim de işim acele... Beş dakikada...

— Uzatmayın rica ederim. Beş dakika benim toparlanmama yetmez...

Yapılacak birşey yoktu. Öğleden sonra geldim. Dilekçemi ayni hanım kaydetti. Fakat:

— Bu dilekçe tam değil... dedi. Pulu eksik, bir. İdare yeri gösterilmemiş, iki.

Ben ki, kanunlara o kadar riayet ederim, idare yerini nasıl unutmuşum? Baktım, gerçekten öyle. Haydi yeni baştan. Lâkin neresini göstersem? Bizim ev, olmaz. Öyle bir yer olmalı ki, müşteriler rahat rahat kuyruğa girebilsinler. Hele dairelerde evrak takip etmekle vazifeli bir ajans için... Neyse, dehâm imdadıma yetişti de buldum: Okmeydanını idare yeri diye gösterecektim. Dilekçeyi yeniden yazdım. Noksan harç pullarını tamamladım. Yeni baştan vilâyete koştum. Yeni baştan kaleme gönderildim. Bir daha şefin masası başında nöbet bekledim. Tekrar kaydımı yapacak olan hanımın karşısında boyun büktüm. Yine dilekçemi aldı. Baktı, damgaladı, tam kaydını yapacakken caydı:

— Adres, dilekçenin altına ayrıca yazılmalıydı, dedi, tamamlayın da öyle getirin...

Baktım, doğru. Dilekçe daktilo ile yazıldığı için, elle adres ilâve edemezdim.

Ertesi gün, adresi de tamamlayıp yine ayni merasimi yerine getirdim. Besbelli, vilâyetteki küçük hanımı aşmak, öyle her engelli koşu rekortmeni için bile kolay değildi:

— Siz, dedi, siz, bu dilekçeye tarih atmamışsınız...

— Evet, dedim, atmadım. Çünkü dilekçemin hangi gün kaydedileceğinden emin değildim...

— Ne demek o, öyle?

— Birşey değil. Ne olur, siz atıverin...

— Olmaz, biz eshâb-ı mesâlihin işlerine karışmayız. Kalem karıştıramayız...

Tarihi de attım. Kaydımı, nihayet yaptı.

— Şimdi ben bu kâğıdı ne yapayım? diye sordum.

— Vallahi, orasını siz bilirsiniz, dedi. İsterseniz hâtıra diye saklayın...

— Neden? Buradan bir yere havale edilmiyecek mi?

— Hayır. Bizim vazifemiz kaydetmek, havale etmek değil.

— Peki, ben hemen işe başlayamaz mıyım?

— Hayır. Çünkü Ticaret Odasından, Belediye İktisat Müdürlüğünden, Maliyeden ayrı dilekçelerle müsaade almanız lâzım.

— Öyleyse neden cemiyetler kanununda mahallin en büyük mülkiye âmirine dilekçeyle müracaat edilir yazıyor?

Acıyan gözlerle yüzüme baktı:

— Siz ne kuruyorsunuz kuzum?.. Adını söyler misiniz?

— Evrak kovalama ajansı!..

Bir kahkaha attı:

— Ayol, dedi, siz daha cemiyetle ticarethanenin farkını bilmiyorsunuz...

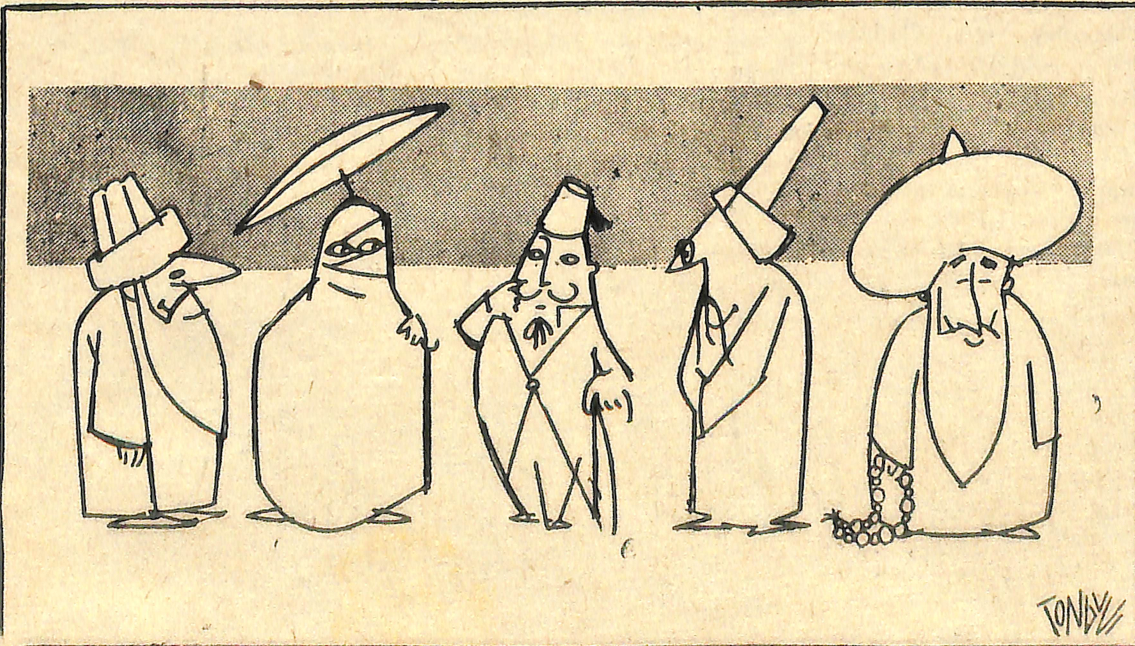
Sonra, elindeki evrakla masa masa dolaşan hademeye seslendi:

— Aliii... Gel, şu bayın evrakını da kovala!..

İşim yarım saat içinde bitti. Meğer her dairede, benden evvel hademelerin kurduğu böyle bir ajans varmış da haberim yokmuş benim.

Görünmiyen Adam

Genç Oyuncular Tiyatro Topluluğu Amerikaya davet edildi.. (Gazeteler)

«Genç oyuncular» (!)

*

Halinize şükredin!

Büyük sivrisinek, küçük sivrisineğe şöyle diyordu:

— Bu zamanda yaşadığınıza şükredin, bizim zamanımızda kadınları ancak ellerinden ve yüzlerinden ısırabiliyorduk!

Dile benden ne dilersen!

Kulağına bir ses geldi:

— Mahmut bey... Mahmut bey!..

Mahmut Yesari dönüp baktı: Matbaanın penceresinden bir el sallanıyordu, Sedat Simavi'nin eli...

— Biraz teşrif eder misiniz?

Mahmut Yesari, içinde tatlı bir ümit ışığı ile matbaadan içeri girdi. Sedat Simavi, odasının kapısını açmış, tatlı bir gülümseme ile kendisini bekliyordu.

Karşılıklı oturdular:

— Mahmut bey, ben bir mizah mecmuası hazırlıyorum...

— Uğurlu olsun...

— Adı Karikatür... Nasıl, iyi mi?

Mahmut Yesari ismi beğenmemişti ama beğendi:

— Çok güzel...

— Sizden yardım istiyorum...

— Baş üstüne...

— Her hafta yazar mısınız?

— Yazarım...

— Peki... Hikâyeleriniz var mı?

— Var...

— Romanınız?

— Var...

— Fıkralarınız?

— Var...

— Mizahi röportajlarınız?

— Var...

— Karikatür mevzularınız?..

Mahmud'un sabrı tükenmişti. Birden ayağa kalkarak:

— Azizim, dedi, sende para var mı, para?..

Sedat Simavi şaşırmıştı. Mahcup mahcup mırıldandı:

— Var!..

Mahmut Yesari, bu tek kelimelik cevap üzerine geniş bir nefes alarak masanın başına geçti ve cebinden kalemini çıkarıp:

— Öyleyse, dedi, dile benden ne dilersen!..

Başımızla beraber...

ZMİR'in Güzelyalı denen yerinde, zenginliğiyle tanınmış birinin evine hırsızlar girmiş. Evde kimseler yokmuş. Hırsızlar mutfağa girip bir güzel karınlarını doyurmuşlar. Ondan sonra salona geçip tavla oynamışlar. Ondan sonra da evin içini, altını üstüne getirip içi altın dolu bir sandığı kırmışlar. Altınları evin orasına burasına serpiştirdikten sonra çıkıp gitmişler. Sonra evin sahibi gelince, doğru polise koşmuş. Bir de incelemişler ki, bilinmiyen hırsızlar evden bir iğne bile çalmamışlar, her şey yerli yerinde.

Hırsızın böylesine can kurban. Aramakla bulunmaz. Yeter ki Allah rastgetire. Hırsıza bakın, hırsızdaki asalete, insanlığa, kibarlığa bir bakın siz... Yiyorlar, içiyorlar, oynıyorlar. Sonra da sandıktan çıkardıkları altınları oraya buraya serpip gidiyorlar. Ne gözü tok kişilermiş. Altınların sahibine hâl diliyle;

— Al bunları da, uygun bir yere sok! diyorlar ama, anlıyan nerede?

Yemeğin var, ye! Odan var, otur! Tavlan var, oyna! Ya peki, bu altınlar ne olacak?

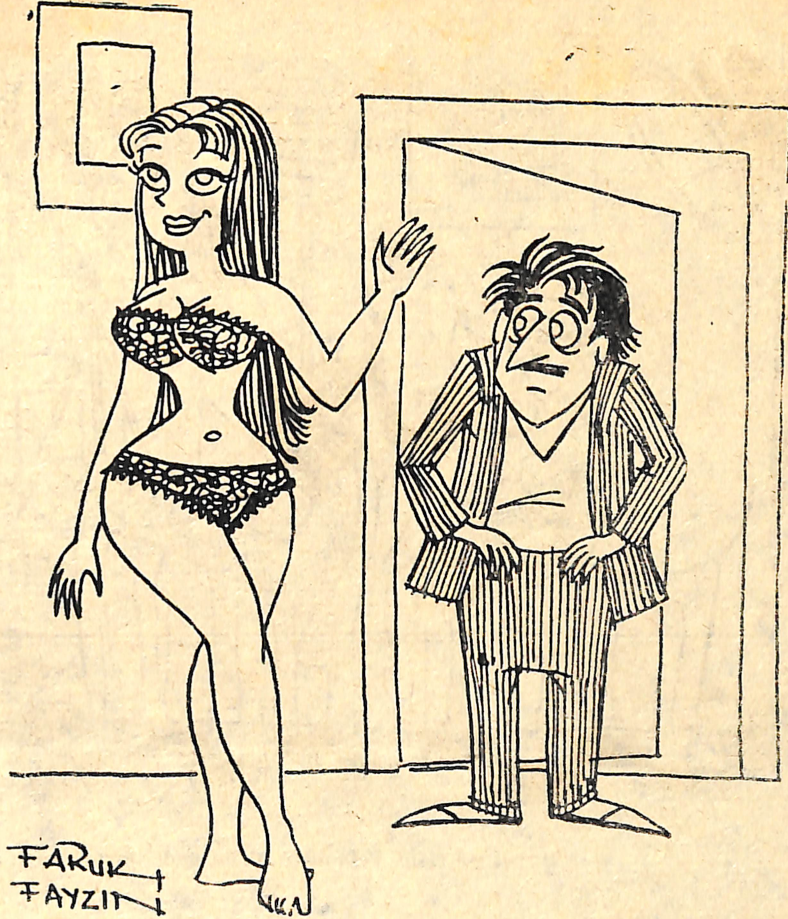
Gazetedeki bu haberin sonu şöyle:

«Buna rağmen polis tahkikata başlamış, meçhul hırsızları aramağa koyulmuştur.»

Polis, bu hırsızları neden arıyor dersiniz? Herhalde hırsızın bu kadar namuslusunu merak etmiş olacak. Eh, bir de yakalarsa.. Ne yapar? Yapsa yapsa önemli bir işin başına geçirir.

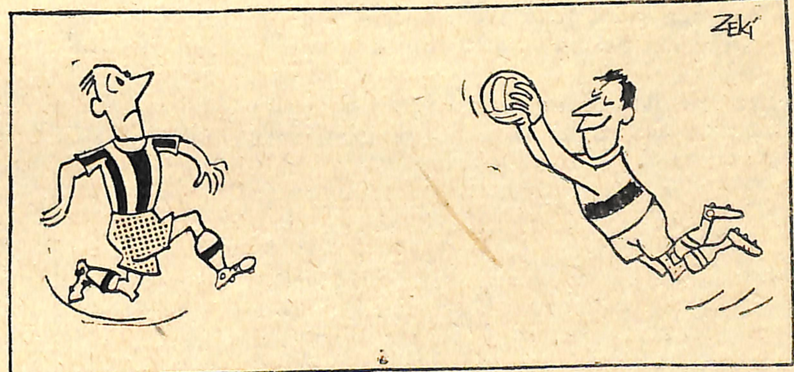
Böyle hırsız başımızla beraber, her zaman buyursun. Her ne kadar oraya buraya serpiştirecek altınımız yoksa da, teldolabında bir tencere kuru fasulyemiz var.

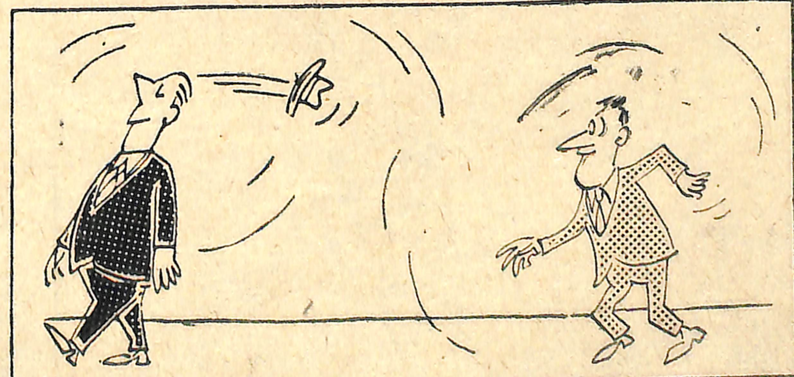
Et ve balık yokluğunda:

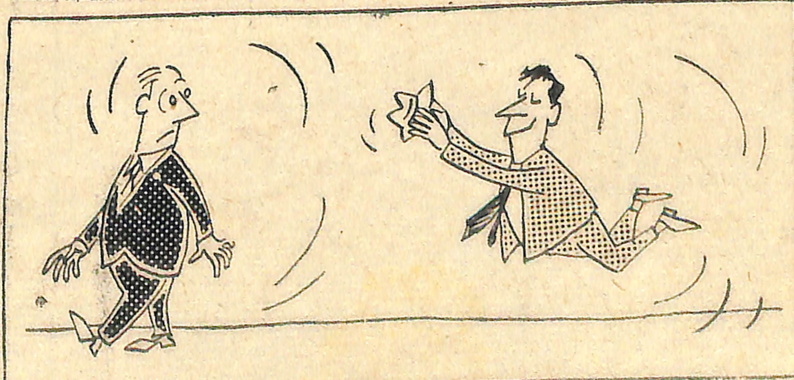

— Ne, sofraya bu kılıkta mı ineceksin?

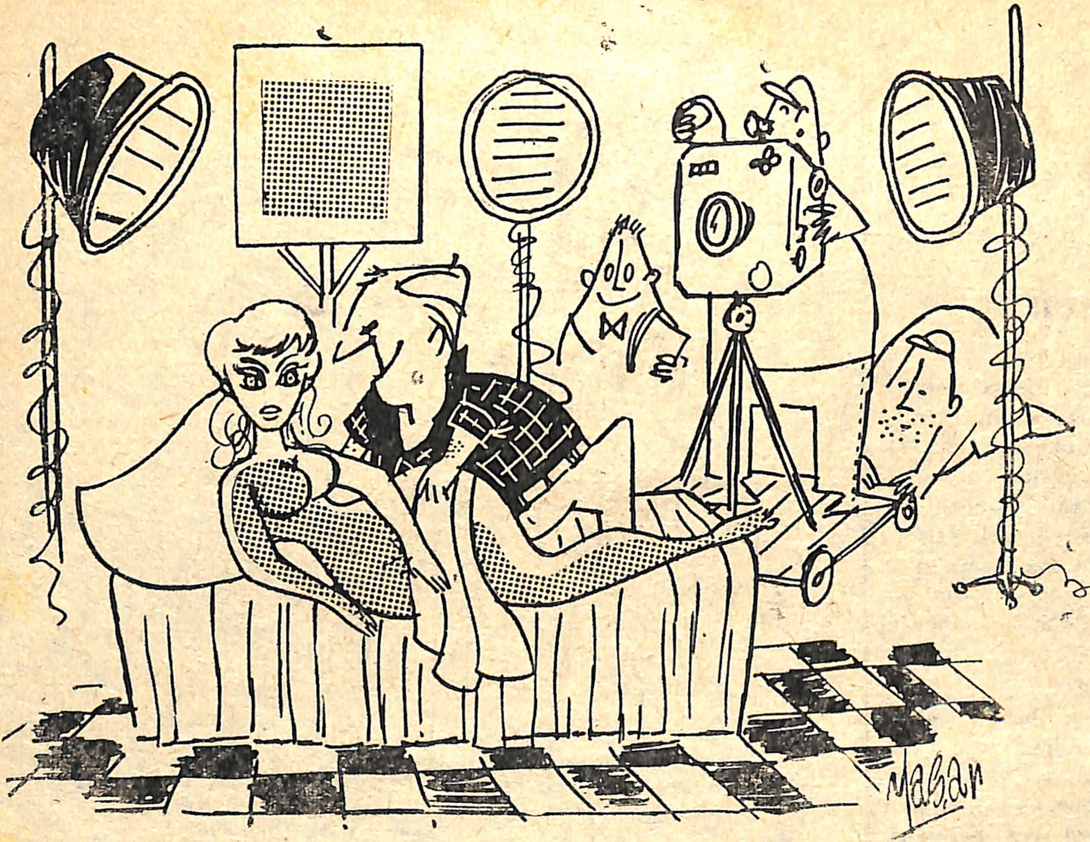
— Ne yapayım kocacığım, misafirlere çıkaracak başka bir şeyimiz yok!..

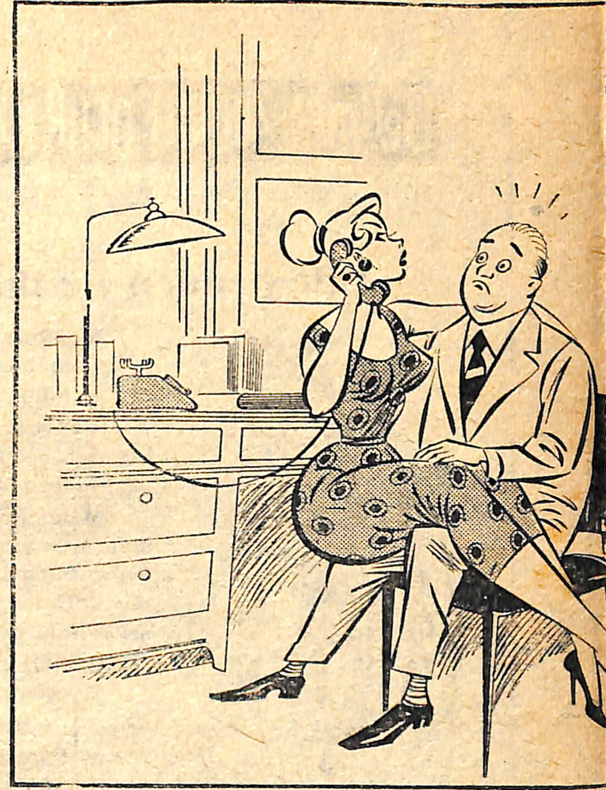

YAZISIZ!..

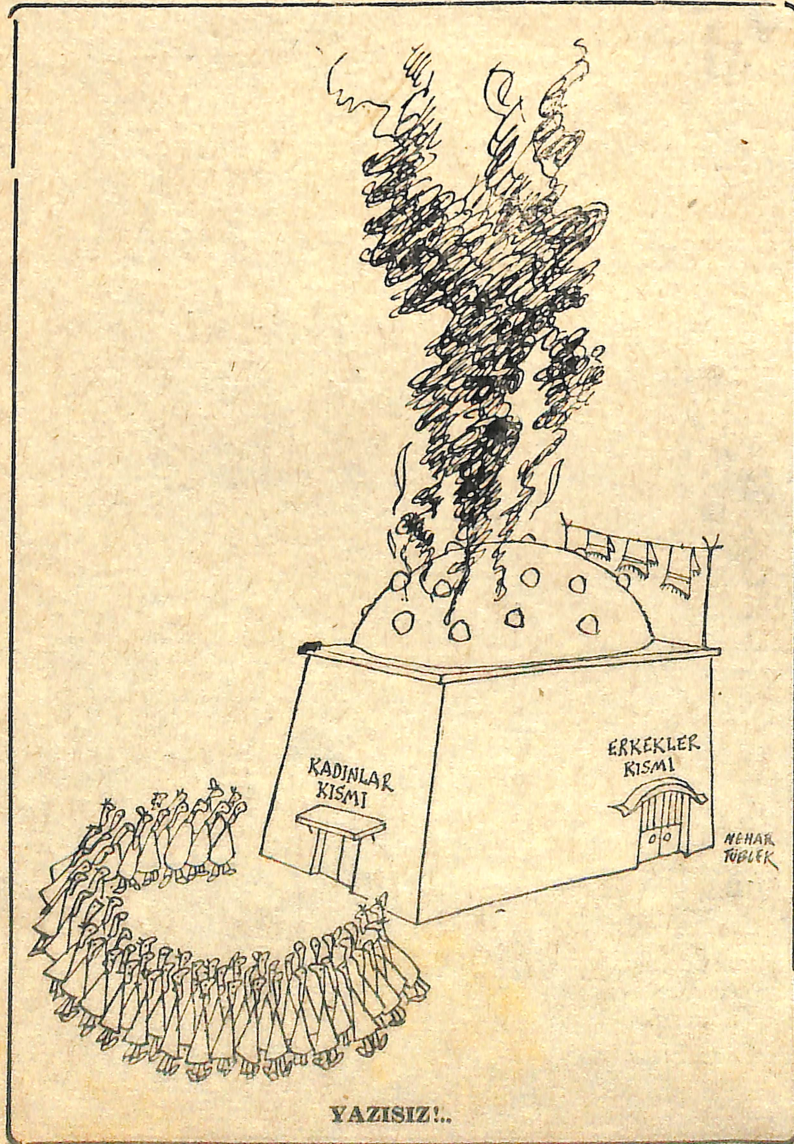

— Haydi şekerim, rolümüze bizim evde devam edelim!..

— Maatteessüf efendim, müdür beyi bugün gören

- ★ *Her şey için biraz zaman ayır.*
- ★ *Aşkta ve rüyada her şey kabildir.*
- ★ *Bütün trajediler ölümle, bütün komediler düğünle nihayetlenir.*
- ★ *Talih ve aşk cesura dost olur.*
- ★ *Fena hâdiseler, fena sebeplerden çıkar.*
- ★ *Erkeklerin başına çıkan kadın az sonra kendini ayaklar altında bulur.*
- ★ *Biz gençlikte öğrenir, yaşlanınca anlarız.*

YAZISIZ!..

Avukatlara cennet!

Ressam Jale, Klöb X'te, etrafındakilere bir hikâyecik anlatıyordu:

— Derken karı-koca ölmüşler, cennete gitmişler. Lâkin geçimsizlikleri orada da devam etmiş.... Bunun üzerine ayrılmağa karar vermişler. Lâkin....

Dinliyenlerden Kâmıran Çelebi sordu:

— Neden bir avukata müracaat etmemişler?

Güzelim Nevin Kapani dudak büktü:

— Cennette avukat bulamamışlardır ki!

Ekspres!

Hüseyin Ağa, ilk defa İstanbul'a geliyordu. Trene bindi. Lâkin kontrol memuru:

— Siz bu trene binemezsiniz, dedi. Biletiniz posta için alınmış. Buysa ekspres...

— Ekspres ne dimek?

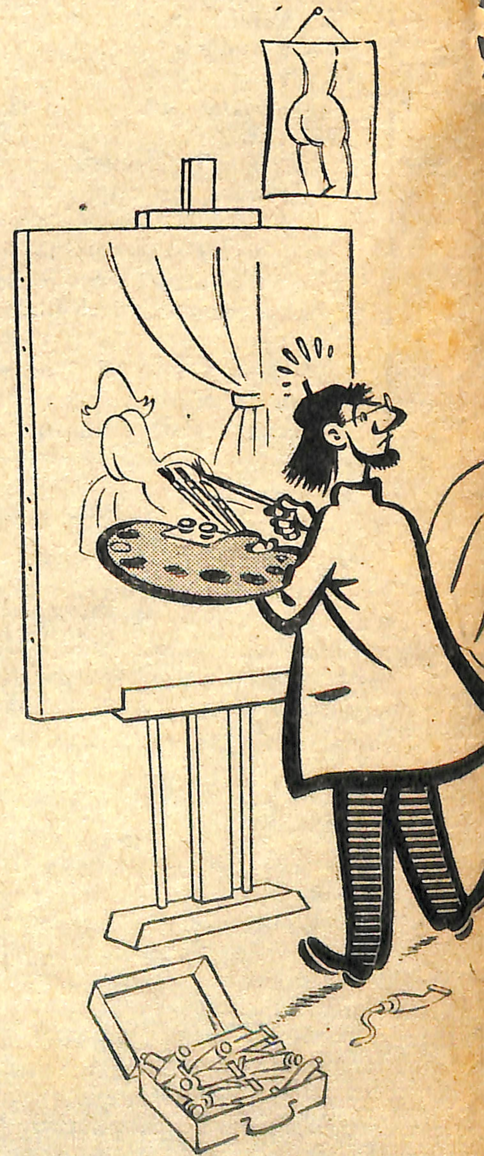
— Yani çabuk giden demek...

— Adam n'olucak ki? dedi Hüseyin Ağa; şu mereti götürene söylersin, biraz yavaş giderse olur biter işte!..

Müdafaa!

İhtiyardı. Ağır hastaydı. Oğlu doktor olduğu halde, babasını kurtarmak için pek fazla birşey yapamıyordu. Onun için, tanınmış profesör doktorlardan üçünü eve, hastanın başına davet etti. Konsültasyon yapılacaktı. Doktorlar odaya girerken adamcağız, oğlunu yanına çağırdı, kulağına fısıldadı:

— Göreyim seni oğlum, dedi. Bu adamlara karşı tek güvendiğim sensin!

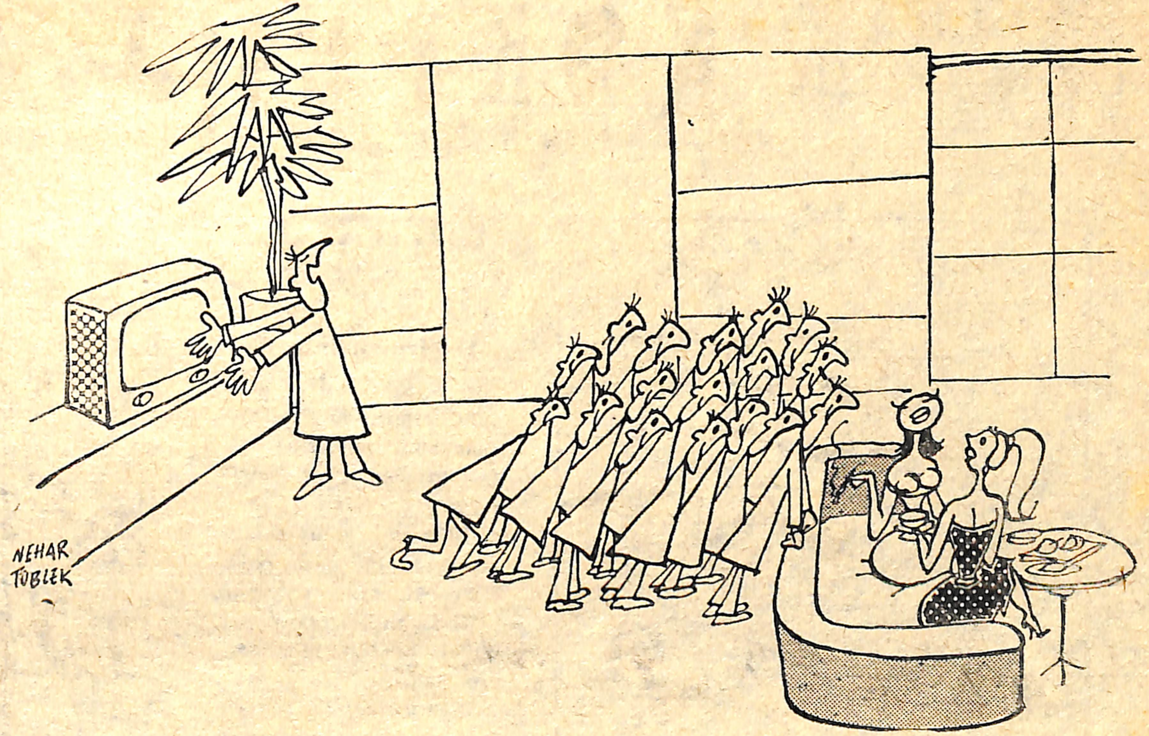

— Teşekkür ederim üstad, geç kaldı çıkmama müsaade etmiyor!..

...iyeceksiniz... Şimdi hastaneye kaldırılacak!..

Hilton Oteline Televizyon konacak.. (Gazeteler)

— Rica ederim baylar, televizyon bu tarafta!..

n, gitmeliyim. Nişanlım gece sokağa

Papağanın hüneri!

Sezai Solelli, karısına hediye olsun diye, bir papağan satın alacaktı. İstanbul'da böyle nâdir bir hayvanın satıldığını duymuştu: Satış, bermutat, bir Amerikan ailesinin memleketten ayrılması vesilesiyle yapılıyordu. Sezai sordu:

— Konuşuyor mu?

— Hayır, dedi satan. Ama daha güzel bir hüneri vardır: Dört köşe yumurta yumurtlar!

Bu, hiç duyulmadık birşeydi ama, Solelli yine sordu:

— Bütün hüneri bu kadarcık mı?

— Hayır, dedi satan. Ay!. Ay! diye de bağırır...

— Her zaman mı?

— Hayır bayım... Yumurtlarken!

※

Ödeme kolaylığı!

Sermet Arkadaş'ın müessesesindeki veznedar, kasadan açık vermişti. Babası, Sermet'e:

— Bu kadar parayı ödemesi zor olacak, dedi. Epey beklemek lâzım, değil mi?

— Yoo, dedi Sermet. Ödemesini kolaylaştırmak için maaşına zam yaptım!

※

Hangisi?

Öğretmen, çocukları hayat bilgisinden müzakere ediyordu. Küçük Ayhan'a sordu:

— Ekmek neden yapılır?

— Undan, öğretmenim.

— Ya un neden yapılır?

— Buğdaydan, öğretmenim..

— Peki, evimize sucuk temin eden hangi hayvandır?

Ayhan, gözünü kırpmadan yine cevabı yapıştırdı:

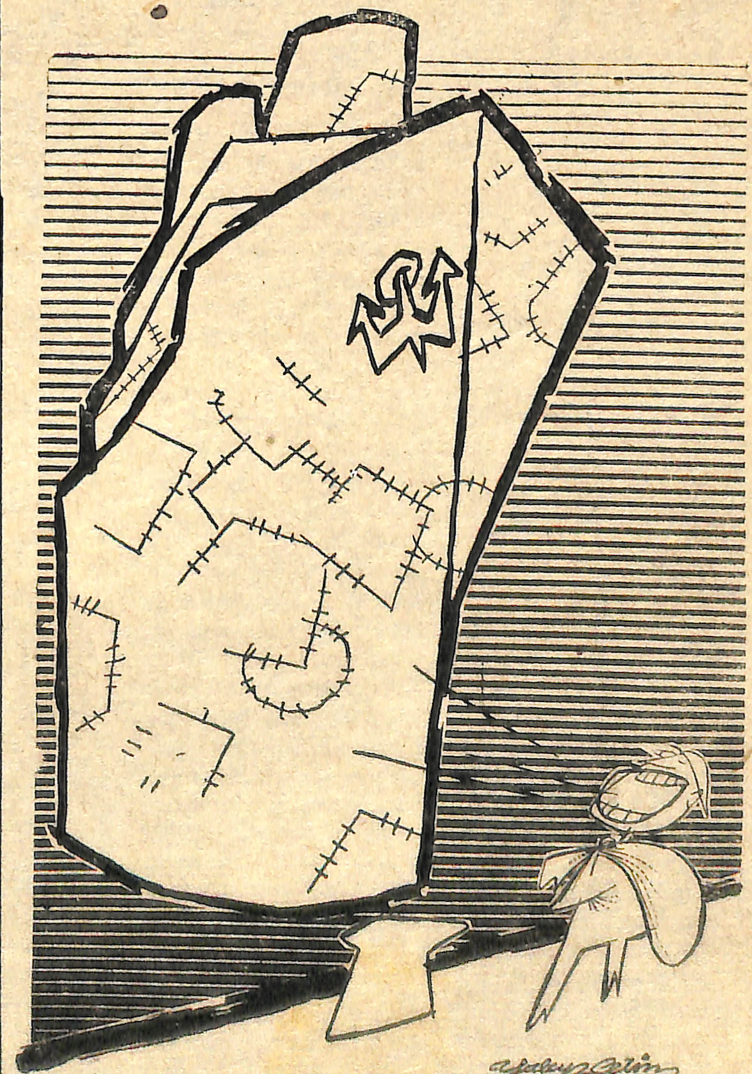
— Babam, öğretmenim!

★ *İnsanları yükselten hakikatler değil, hakikatleri yükselten insanlardır.*

★ *Aşk birbirine bakmakla değil, fakat ayni istikamete beraber bakmakla doğar.*

★ *Bize hayran olanları daima severiz de hayran olduklarımızı her zaman sevmeyiz.*

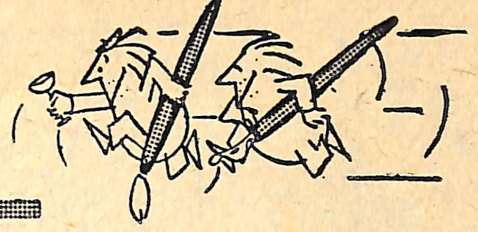
Deniz kazaları artıyor.. (Gazeteler)

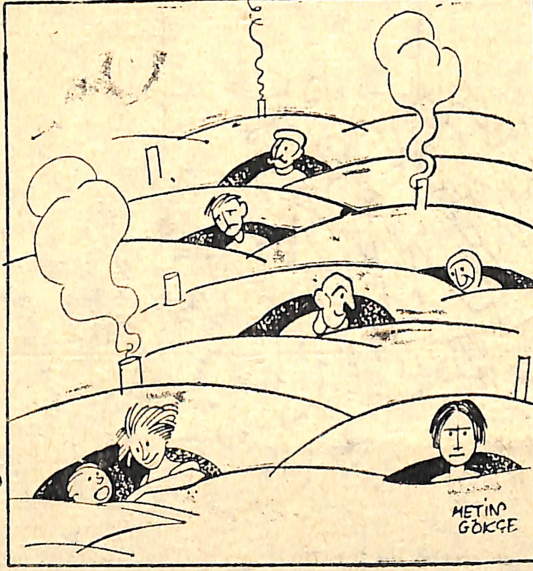

— Eskiler alayiiiiim!..

kokteyl

— Çok şükür, bizim için istimlâk tehlikesi yok!..

FIKRA Yarışı

Adres!

Kahvede kötü kötü düşünüyordu. Bir ahbabı sordu:

— Ne o Cımbız, efkârlı görünüyorsun?

Cımbız, bir omuzunu indirip öbürünü kaldırarak, tükürür gibi konuştu:

— Bir tehdit mektubu aldım da... Ona canım sıkılıyor....

— Sen mi tehdit mektubu aldın?..

— Öyle ağabeyciğim. Dünya tersine döndü artık!

— E, ne istiyor senden?

— Herifçioğlunun niyeti fena: «Tavuklarımı çalmaya devam edersen, bir kurşunda ecdadına kavuştururum seni» diyor...

— Pek üzülecek şey değil, sen de herifin tavuklarını çalmayıver...

Cımbız, ahbabının yüzüne afal afal baktı:

— Hangi herifin?..

— Tavuklarını çaldığın herifin elbet...

Tavuk hırsızı, esefle elini dizine vurarak hayıflandı:

— Mektubun altında isim, adres yok ki, hangi herif olduğunu bileyim be ağabey!..

Turgut Alioğlu
Çamlıca mah. No. 66
SÜRMENE

Meşrutiyet

Meşrutiyetin ilânını müteakıp, meşhur şair ve heccav Eşref, İzmir'e dönmüştü.

İstibdat devrinde olduğu gibi gene bir sürü idamlar, sürgünler, haksız mahkûmiyetler milleti dehşete düşürüyor, kimse kanaatini açıkça söyliyemiyordu.

Bir gün Eşref, Kordon boyunda bir gazinoda bir kaç arkadaşiyle beraber oturuyordu. Söz siyasetten açılmış, şikâyete başlamışlardı. Bir aralık içlerinden biri:

— Sanki, dedi, yıllarca Meşrutiyet diye bağırdık da ne oldu? Hapishanelerde, sürgünlerde geçirdiğimiz günlere yazık! Sözde, şimdi Meşrutiyete kavuştuk. Lâf, gene, eski hamam, eski tas!

Eşref, güldü; pos bıyıklarını sıvazladı:

— Evet, doğru, dedi, eski hamam, eski tas. Sade içindeki tellâklar değişti!

Değirmencinin de su derdi

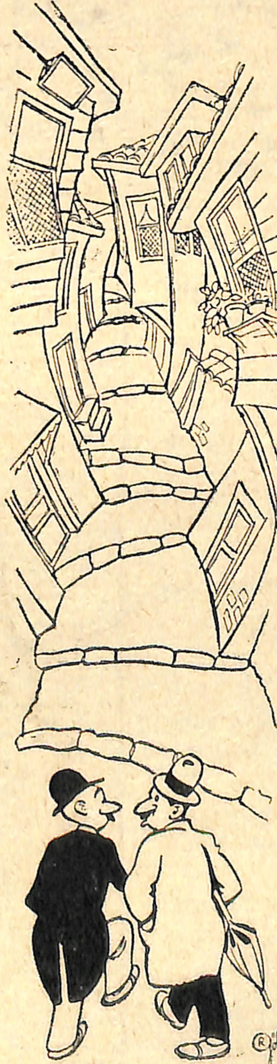
Milletlerarası feza yarışmasının puvantaj cetveli günden güne kabarıyor.

1959 da dünyamızın etrafında 15 suni peyk dönecekmiş...

Bizim millet olarak bu ölçüde büyük iddialarımız yok.

1959 da değil, 1962 ye kadar sadece talihimiz dönse yeter.

Çetin ALTAN «Akşam»

Müjde!

— İstanbul yepyeni bir şehir oluyor.

— İmar plânına mı başlandı?

— Hayır, sokakların isimleri, evlerin numaraları değiştirilmiye baş landı! «Eski karikatür»

Düğün gecesi :
Damat — Bir dakika sevgilim, babama bir şey soracağım!.. (Fransız)

Ne olur?

Bir gemi batsa ve iki erkekle bir kadın ıssız bir adaya sığınsalar, ne olur?

Sığınanların milliyetlerine göre neticeleri tahmin edebiliriz:

İspanyol iseler: erkeklerden biri öbürünü öldürür.

İtalyan iseler: kadın, erkeklerden birini öldürür.

İngiliz iseler: birbirlerine takdim edilmedikleri için konuşmazlar.

Amerikalı iseler: iki erkek iş üzerine müzakereye dalar, kadını unuturlar.

Fransız iseler, ortada mesele yoktur, aylar geçer ve aile büyür.

«Fransız»

Palavra!

Birinci Dünya Harbinden sonra kurulan sulh konferansında, bir İtalyan gazetecisi, Fransız meslektaşlarının yanında, kendi memleketinin zaferden kâfi mertebe istifade ettirilmediğinden acı acı şikâyet ediyordu.

Bir aralık Mussolinivâri azametle haykırdı:

— Unutmayın ki, İtalya, 1914 te Alman-Avusturya ittifakından ayrılmayıp da size taarruz etmiş olsaydı, hudududunuzu geçmesine hiç bir mâni yoktu.

Bu palavracıya, Fransız gazetecisi, soğukkanlılıkla cevabı yapıştırdı:

— Gümrüğü unuttunuz mu, dostum?..

«Eski mizah»

Tedavi

Fransız meclisinde, Başbakan Gaillard'ın etrafını gazeteciler almış, anayasanın değiştirilmesiyle ilgili tasarı hakkında sorular soruyorlardı. Biri:

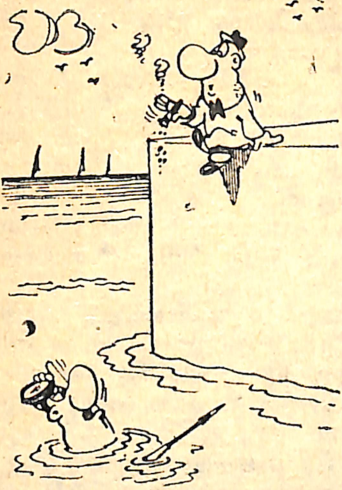
— Sayın Başbakan, dedi, getirdiğiniz bu tasarı ile bazı kimseleri çok umutlandırmış olmuyor musunuz?

Gaillard gülümsedi:

— Umutlandırmak her zaman faydalıdır: Yaşlı bir amcam vardı, doktor. Bana her zaman şöyle derdi: «Hastalığı iyi edemiyeceğimi anlayınca hastayı iyileştirmeye çalışırım.»

(L'Auror, Paris)

Milletlerin Güldükleri

— *Hey!.. Burası sigara tablası değil, küllerini silkme!..*

(İtalyan)

Neye ağlamıyormuş?

Genç bir kadın, arkadaşına dert yanıyordu:

— Ah kardeşim, kocam bana o kadar fena muamele ediyor ki, gün geçtikçe zayıflıyorum.

— Eee, neye ayrılmıyirsun

— Eee, neye ayrılmıyorsun öyleyse?

Beriki içini çekti

— Elli kiloya ineyim diye bekliyorum kardeş, daha beş kilo fazlam var!..

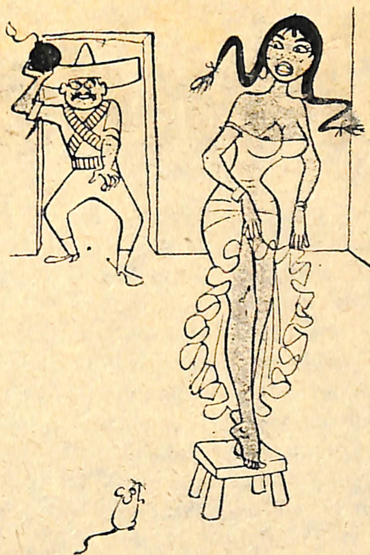
(İspanyol)

Şecaat arz ederken...

Uzun zaman hastanede kaldıktan sonra tamamen iyileşip çıkan Mr. Kennedy herkesle vedalaştı, bahşişler dağıttı ve bu arada en yüklü bahşişi de her gece gelip iğnesini yapan ve kendisine çok iyi davranan adama verdi. Hastabakıcı buna karşılık bir şeyler söylemek ve teşekkür etmek maksadiyle:

— Mr. Kennedy, dedi. Sizi burada çok özliyeceğiz. İnşallah tekrar görüşürüz.

(Amerikan)

YAZISIZ!..

(Fransız)

Adaymış!

Senelerce evvel Amerikada, eyaletlerde yapılan seçimlerde, adaylar alfabetik sıra ile kürsüye çıkar ve konuşurlardı. Bu arada her birinin para ile tutulmuş bir alkışçı zümresi vardı ki, bunlar kendi adayları konuştuktan sonra çıkar giderlerdi.

İşte böyle bir seçim mevsiminde bütün adaylar konuşmuş ve sıra Mr. Warren'e gelmişti. Onun adamları filân yoktu. Konuşmasını bomboş bir salonda yaptıktan sonra, dinleyici olarak tek başına oturan bir adama dönüp:

— Konuşmamın sonuna kadar oturup beni dinlediğiniz için size teşekkür ederim, dedi.

Adam, yerinden kalktı ve elinde bir takım kâğıtlarla kürsüye doğru ilerleyerek:

— Bir şey değil, bir şey değil, dedi... Gidemezdim, zira son konuşmayı ben yapacaktım. Adım Young'dır ve ben de adayım.

(Amerikan)

YAZISIZ!..

(İtalyan)

Turist kadının korkusu!

Amerikalı turist bir kadın, bir arkadaşı ile Yunan harabelerini dolaşıyordu.

Bir ara yıkılmış bir sütunun resmini çekmek istedi. Makineyi hazırladı. O sırada arkadaşı otomobili hareket ettirdi. Turist kadın seslendi:

— Mary rica ederim araba orada dursun. Yoksa kocam benim çarpıp sütunu devirdiği mi, kaza yaptığımı zanneder!

(Fransız)

— *Bakarken gözlerim kararıyor...*
— *Benim de!..*

(Avusturya)

Yalan!...

Babası küçük Jacques'i karşısına almış, yalanını yakaladığı için uzun bir nutuk çekiyor, yalanın zararlarından, bütün fenalıkların anası olduğundan bahsediyor ve:

— İnsan ölmeli de gene yalan söylememeli, diyordu ki birden telefon çaldı.

Adam telefonu açmağa giden karısına seslendi:

— Beni arıyorlarsa evde olmadığımı söyle!..

(Fransız)

— *Yine mi askılarını kaybettin?*

(Çin)

İtiraf!

Güneydeki hastanelerden birine muayeneye gelen bir kadında doktor frengi bulmuştu. Yaptığı tahkikat sonunda evli ve iki çocuk sahibi olan kadının ne soyunda sopunda, ne de kocasında böyle bir illet mevcut olduğu anlaşıldı... Bunun üzerine doktor, kadına sordu:

— Kocanızdan başka erkeklerle münasebette bulundunuz mu?

O zaman kadıncağız utana sıkıla şu cevabı verdi:

— Evet, ama çok fazla ısrar etmişlerdi... Kıramadım.

(Amerikan)

Rahat oda!

Otele yeni gelen İngiliz turisti kaydını yaptırdı ve anahtarı alıp odasına çıktı. Aradan bir saat kadar geçmişti ki, elinde çantası tekrar aşağı indi. Otel kâtibi telâş etti:

— Ne oldu beyefendi. Yoksa odanızı beğenmediniz, rahatsız mı oldunuz?

Adam istifini bozmadan cevap verdi:

— Oda çok rahattı ve güzeldi. Yangın çıkmasaydı daha da kalacaktım doğrusu.

(Fransız)

Bir yürüse...

Doğu'da herkes o kadar kavga ve dövüşe meraklıdır ki sütten yeni kesilen bebekler dahi kavga seyretmeğe bayılırlar. Yerleşmek üzere Doğu'ya gelen bir yabancı herşeyden evvel yumruklarının kuvvetini isbat etmek veya oraları terketmek zorundadır...

İşte bütün bunlarla kulağı dolu olan bir adamcağız geleli henüz iki gün olan şehrin sokaklarında dolaşıyordu.

Birden yukarıdan doğru gelen kısık bir ses:

— Hey! diye haykırdı. Bana bak! Nereye gidiyorsun öyle?

Yabancı pencerelere baktı kimseyi göremedi:

— Kim o bağıran!

— Sen önce sualime cevap ver, dedi ayni ses; Nereye?

Yabancı bu sefer kızdı:

— Nereye canım isterse, diye bağırdı. Öyle yukarıdan atıp tutacağına erkeksen gel aşağı da dövüşelim!..

— Dövüşmek mi? Ayol ben daha henüz emekliyorum, yürümeğe başlamadım ki!

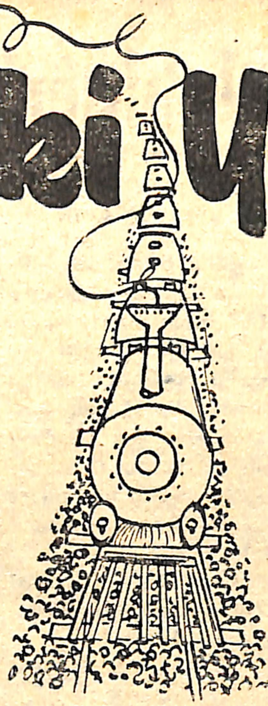
(Kanada)

— *Bayan Rossi için!..*

(İtalyan)

Trendeki Yamyam

Yazan : MARK TWAIN

SON günlerde, yolum St. Louis'ye düştü. Batıya doğru yollanırken, Terre-haute, Indiana'da aktarma yaptığımız sırada, trene ara istasyonların birinden, 45-50 yaşlarında sevimli yüzlü bir adam bindi, yanıma oturdu. Bir saat kadar değişik konulardan konuştuk; kendisini çok zeki ve hoş sohbet buldum. Washington'da oturduğumu duyunca, devlet adamlarının bazıları ve siyasî meseleler hakkında sorular sormağa başladı; kısa zamanda, onun başşehrin içini dışını hattâ senatörlerin ve Millet Meclisi üyelerinin özelliklerini çok iyi bilen bir adam olduğunu anladım. Az sonra, iki adam gelip yanımızda durdular ve bir tanesi şöyle dedi:

«Harris, eğer bunu bana yaparsan, alacağın olsun dostum!»

Yeni arkadaşımın gözleri parladı. Muhakkak bu sözler onda tatlı bir hâtıra uyandırmıştı. Derken yüzünde bir düşünce, âdeta derin bir üzüntü belirdi. Bana döndü:

«Size bir hikâye anlatayım» dedi. «Hayatımın şimdiye kadar gizli kalmış bir faslı. Yalnız beni sabırla dinleyin ve sözümü kesmiyeceğinize söz verin.»

Kendisine bu hususta teminat verdim. Yol arkadaşım, bazan heyecanla, bazan hüzünle, ama hep ciddiyetle, duyarak anlatmağa başladı:

«19 Aralık 1853 günü akşam treni ile St. Louis'den Chicago'ya hareket ettim. 24 kişi idik. Aramızda kadın, çocuk yoktu. Hepimiz çok neşeliydik. Kısa zamanda birbirimizle anlaştık. Yolculuk pek güzel olacağa benziyordu. Hiç birimizin biraz sonra başımızdan geçecek dehşet dolu olaylara ihtimal verdiğini sanmıyorum. Gece 11'e doğru, kar yağmağa başladı. Welden'den hareket ettikten sonra, ıssız, uçsuz bucaksız çayırlara girdik; kuvvetini kesecek hiç bir engele, ne bir ağaca, ne bir tepeye ne de bir kaya parçasına rastlamıyan rüzgâr, bu geniş düzlük üzerinde şiddetle ıslık çalıyor, yağan karı, önünde savuruyor, etraf, âdeta dalgalı bir deniz manzarası gösteriyordu. Kar gittikçe artıyor, trenin azalmağa yüz tutan hızından, güç belâ ilerliyebildiği anlaşılıyor, bazan kocaman mezar taşlarına benzeyen kar yığınları arasında birden duruyordu. Sohbet gevşemiş, az önceki neş'e yerini derin bir merak ve endişeye bırakmıştı. Bu sonsuz kar deryası içinde, herkesten uzakta, kapalı kalmak ihtimali bütün ağırlığı ile ruhlara çökmüştü. Sabahın 2'sinde ağır, rahatsız bir uykudan uyandım. Etrafımda her türlü hareket sanki durmuştu. Acı gerçeği birden bütün çıplaklığı ile kavradım. Karlar arasında çevrili kalmıştık. «Herkes yardıma!» Hepimiz derhal itaat ettik. Bu vahşî gecede, korkunç karanlıkta, dalga dalga karlar arasında, bu önündeki her şeyi sürükleyen fırtınada herkes kaybedilen bir tek dakikanın bile bir felâket olabileceğini kestirmişti, karı temizliyebilecek her vasıtayı kullanmağa koşmuştu. Çılgına dönmüş bir avuç insanın, yarı karanlıkta, yarı lokomotifin ölü ışığı altında, kar yığınları ile savaşı, gülünecek acayip bir manzara idi. Bir kısacık saat, bütün gayretlerimizin ne kadar boşuna olduğunu ispata yetti. Biz tek yol açmağa uğraşırken, fırtına önümüze düzinelerle engeller yığıyordu. İşin daha da kötüsü, düşmana son hücum sırasında lokomotifin dingilinin de kırıldığını keşfettik. Önümüzde yol açık olsa bile genç faydasızdı. Yorgun argın, içimiz üzüntü ile dolu, vagona girdik. Sobaların etrafına toplanarak durumumuzu gözden geçirdik... Yiyecek hiç bir şeyimiz yoktu. Başlıca endişemiz buydu! Donmak ihtimali yoktu, çünkü odunumuz boldu, tek tesellimiz ise bu taraftı. Tartışma, kondüktörün cesaret kırıcı kararını kabul etmemizle sonuçlandı. Yani aramızdan birinin 50 mil mesafeyi yürüyerek imdat istemeği göze alması onun için ölüm demekti. Zaten yardım istesek bile gelemezdi ki!

Kaderimize çaresiz boyun eğip, sabırla gelecek yardımı beklememiz veya açlıktan ölmemiz gerekiyordu. Bu sözler üzerine, içlimizde en yüreği pek olanlar bile muhakkak damarlarındaki kanın donduğunu ve ürperdiğini hissetmiştir. Bir saat içinde konuşmalar, oradan buradan yükselen fısıltılar halini almış, lâmbalar kısılmış, kazazedelerin çoğunluğu, titreyen gölgelerin altında, düşünceye dalmış, ellerindeyse, durumu unutmağa, yapabilirlerse, uyumağa çalışıyorlardı. Bu sonsuz gece... Evet bize sonsuz gelmişti, ağır ağır devrini tamamladı. Doğudan kurşunî bir sabah kendini gösterdi. Aydınlıkla beraber, yolcular da kımıldamağa, yavaş yavaş hayat emareleri göstermeğe, birbiri ardına, yüzlerine çekmiş oldukları şapkalarını alınlarından itip, gerinerek uyuşmuş bacaklarını canlandırmağa, pencereden, o karla kaplı bomboş araziye, ümitsiz ve kasvetli boşluğa bakmağa başladılar. Gerçekten, kasvetli bir manzaraydı bu! Önümüzdeki o uçsuz bucaksız çölde, ne bir hayat eseri, ne tüten bir baca! Sadece sınırsız beyaz bir çöl, rüzgârın önünde savrulan kar tabakaları, gökyüzünü gözümüzden gizleyen bir kar dünyası,

Bütün gün, kompartımanlar arasında dolaşmakla geçti. Az söyledik, çok düşündük. Yeniden uzun korkunç bir gece ve... açlık. Yeni bir şafak, yeni bir sessizlik, ümitsizlik, açlık günü. Bir tül gelmek bilmeyen yardım ekibini gözlemekle geçen bitmez, tükenmez bir gün. Kâbuslarla, ziyafet rüyaları ile dolu uykular, yeniden açlığa uyanış. Dördüncü gün de geldi geçti. Daha sonra beşincisi. 5 günlük korkunç bir mahbusluk hayatı. Vahşî bir açlık her yüze iğrenç mânasını çizmiş, herkesin kalbinde bu duygu belirsiz bir halde şekillenmeğe, hiç kimsenin, henüz kelimelerle ifade etmeğe cesaret bile edemediği bir şeyin varlığı duyulmağa başlamıştı. Altıncı gün de geçti. Yedinci gün, perişan ve ümitsiz bir avuç insan üzerine doğdu. Artık olmalıydı. Herkesin kalbine doğmuş olan duygu artık dudaklardan fırlamağa hazırdı. Tabiata ağır baskı yapılmıştı, isyan ediyordu.

Minnesota'lı Richard, uzun boyu, sıska vücudu ile solgun kalktı. Herkes hazırdı, ortada en ufak bir heyecan, en ufak bir coşkunluk belirtisi bile yoktu. Salt biraz önce o kadar vahşileşmiş gözlere bir durgunluk çökmüştü.

— Efendiler, artık bunu geciktiremeyiz. Zamanı gelmiştir. Başkalarına gıda temin etmek üzere hangimizin öleceğini kararlaştırmamız lâzım:

Bay Williams söz alarak: «Ben Rahip Sayın James Swayer'i teklif ediyorum.»

Bay Adams: «Ben Bay Daniel Sloten'i seçiyorum.»

Bay Langdon: «Ben St. Louis'li Bay Bowen'i».

Bay Slote: «Ben Bay Van Nostrand lehine sıramdan feragat ediyorum.»

Bay Gaston: «Eğer itirazınız yoksa, bayın teklifini kabul edebiliriz.»

Bay Van Nostrand'ın itirazile de Slotten'in istifası kabul edilmedi. Aynı şekilde, Bowen ve Sawyer'in itirazları da yersiz görüldü.

Bay Bascomb: «Efendiler, rica ederim, meseleyi gizli reyle halledelim.»

Bay Sawyer: «Baylar, bütün yapılan işlere itiraz ediyorum. Hepsi usulsüz ve yakışıksızdır. Bunlardan vaz geçelim. Evvelâ bir komite seçelim. Reisini, yardımcılarını tâyin edelim. Şimdi sayılan adlar istenilene uygun. Hazır bulunan öbür arkadaşlar da benimle bir düşüncede sanırım. Bir iki kişi daha seçelim. Ben hal çaresi olarak...»

Bay Gaston, sözünü keserek: «İtiraz ederler. Hem zaman kaybına sebep olur. Halbuki siz bundan kaçınmak istiyorsunuz. Bay Van Nostrand...»

Bay Von Nostrand: «Arkadaşlar, ben aranızda yabancıyım. Şahsıma gösterilen teveccühe teşekkür etmekle beraber, buna lâyık olacak bir şey yapmadığımı belirtmek isterim.»

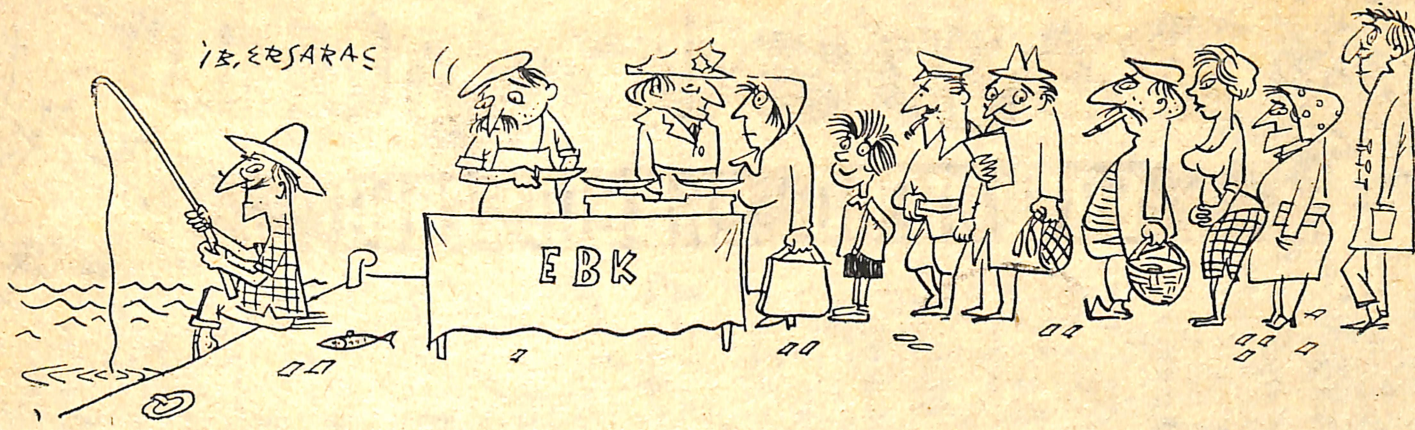
Bay Morgan (sözünü keserek): «Esas mevzua dönelim»...

Nihayet teklif kabul edildi, müzakereler kesildi, Bay Gaston reis, Bay Blake sekreter oldu, bir kaç kişi de (Halcomb, Dyer ve Baldwin) ilk kurbanları seçeceklerdi. Bay Holland da kendisi gıda maddeleri müteahhidi idi- müşavir olarak vazife görecekti.

Toplantıya yarım saat ara verdiler. Bu arada, seçilenler arasında tartışmalar yaptılar. Sonra hepimizi toplantıya çağırdılar. Namzet olarak, Ferguson, Herman, Messick seçilmişlerdi. Rapor kabul edildi.

Rogers: «Rapor mademki artık meclise arzedilmiştir, değiştirilmesini ileri sürüyor, Mr. Herman'ın yerine, ismini ve kendisini çok iyi bildiğiniz Mr. Harris'in konmasını istiyorum. Bunu söylemekle, Herman'ı kötülemek istemiyorum. Hayır, aksine, kendisine saygı ve sevgim her zaman bakidir. Ancak şu hususa dikkatinizi çekmek isterim. Burada kalmış olduğumuz müddet zarfında, vücudundan en çok kaybeden bu zat olmuştur. Komitenin ihmalkârlık veya daha başka sebeplerden dolayı hiç bir gıda kıymeti olmıyan bir kimseyi kabule bizi mecbur etmesi teessüfe değer doğrusu.»

Reis: «Lûtfen Bay Rogers yeri-

— Elini biraz çabuk tut, kuyruk uzadıkça uzuyor!..

ne otursun. Riyaset makamı, kimsenin komitenin liyakatinden şüphe etmesine müsaade edemez. Meclisin Bay Rogers'in teklifi hakkında bir söyliyeceği var mı?»

Halliday: «Teklifi destekliyorum, Bay Messick'in yerine Bay Davis'i uygun görüyorum. Belki bir çokları, geçirmiş olduğu hayatın Bay Davis'i sertleştirdiğini ileri süreceklerdir. Fakat böyle ufak şeyler üzerinde duracak, ağız tadını düşünecek zamanda mıyız? Hayır efendiler, hayır! Bize karnımızı doyuracak bir şey lâzım. Aradığımız kabiliyet, dehâ, tahsil değil! Bize cüsse lâzım. Teklifimde ısrar ediyorum.»

Bay Morgan: «Bay reis, bu teklife şiddetle itiraz ediyorum. Bay Davis cüsselidir, fakat sadece kemikten ibarettir. Sorarım size, niyetiniz çorba mı içmek? Bay Halliday, yoksa karınlarımızı hava ile mi dolduracak? Acaba yüzlerimizdeki ümitle dolu ifadeyi görmüyor mu? Kalplerimizin heyecanla çarptığını duymuyor mu? Çaresiz halimizi, geçmiş ıstıraplarımızı bilmiyor mu da bu kadavrayı, bu kemik yığınını önümüze sürüyor! Asla kabul etmiyeceğiz!» (Alkışlar).

Teklif edilen tadilât oya kondu, şiddetli tartışmalardan sonra kabul edildi. Bay Harris diğerlerinin yerini aldı. Kendisinden başka herkes ona oy vermişti. Daha sonra oy birliği ile seçilmesi kararlaştı, fakat gene kabil olmadı, çünkü Harris kendi aleyhine oy kullanmıştı. Bay Radway sabah kahvaltısı için de namzedi seçmek istedi. Bu teklif de kabul edildi. Fakat şiddetli tartışmalardan sonra, çünkü meclis ikiye ayrılmıştı, bir kısmı namzedin bir tanesini gençliğinden, diğeri de başka birini cüssesinden dolayı tutuyordu. Nihayet, reis de ikincisine oyunu verdiğinden, bu Ferguson'un (birincisi) dostları arasında memnuniyetsizliğe sebep oldu, hattâ yeniden oya koymak bile bahis konusu oldu. Daha sonra akşam hazırlığı yapılırken Harris'in emrimizi yerine getirmek üzere olduğu haberi geldi. Derhal, vagonun koltuklarını devirerek masa haline koyduk ve yedi günlük açlıktan sonra, ömrümde yemiş olduğum en nefis ziyafete konduk. Bir kaç saat önceki halimizden ne kadar farklı idik. O zamanki ümitsizliğin, endişenin, sefaletin yerini, memnuniyet, huzur, şimdi ifade edemiyeceğim kadar derin bir tatmin hissi almıştı. Sizi temin ederim ki, o an macera dolu hayatımın en neşeli ânıdır. Mahbesimiz üzerinde rüzgâr uluyor, karlar savruluyor, fakat artık hiç bir şey bize tesir etmiyordu. Harris çok hoşuma gitmişti. Belki biraz daha iyi pişebilirdi ama ondan sonra yediklerimizden hiç biri bana o kadar zevk vermedi. Messick de iyi idi ama, bana biraz fazlaca baharlı gibi geldi. Lezzet ve gıda kıymeti bakımından Harris'e çıkışabilecek kimse yoktu doğrusu. Messick'in de iyi tarafları yok değildi ama nasıl söyliyeyim, bana biraz yağsız, biraz yavan gibi geldi. Sertti, azizim, eti çok sertti.»

«Yani bütün bunları...»

«Sözümü kesmeyin rica ederim. Kahvaltıdan sonra akşam yemeği için Walker'i seçtik. Doğrusu onu da sevdim. Karısına sonra mektup yazdım. Ne kadar methetsem yeridir. Onu hiç unutmıyacağım. Sonra Morganı yedik. O da tanıdığım en mükemmel insanlardan biri idi. Yakışıklı, nazik, tahsilli, terbiyeli, bir kaç lisan bilir bir adamdı. Anlıyacağın mükemmel bir centilmendi. Sonra Oregonlu rahibe sıra geldi. Sahtekârın biri imiş azizim, eti berbat, yenir yutulur şey değil. «Siz ne derseniz deyin, ben daha başka birini, tavsiyeye değer bir kimseyi seçtiğiniz zamanı bekliyeceğim.» dedim. Daha sonra papazdan kimsenin memnun kalmadığı meydana çıktı. Onun için yeniden bir seçme yapıldı, Baker'i yedik. Fevkalâde idi. Daha sonra, sıra ile, Hawkins, Doolittle, McElroy, kızıl derili bir çocuk, Penrod, çifte Smith'ler, Bailey'in işini bitirdik. Bailey'in bir bacağı tahta idi. Hakikaten bir kayıptı bu. Daha sonra Buckminster adında serserinin birini yedik. İşe yaramıyan herifin biriymiş. Ne sohbeti sohbet, ne de eti etti. Yardım ekibi gelmeden seçilmiş olduğuna pek sevindik doğrusu.»

«Demek Yardım Ekibi nihayet gelebildi?»

«Evet tam Murphy'yi seçmiştik. Parlak, güneşli bir sabahtı. Doğrusu Murphy'ye de diyecek yoktu ama ne yaparsın. O da bizimle döndü ve sonradan Harris'in karısı ile evlendi.»

«Hani şu ilk kurbanınız mı?»

«Evet onunla evlendi. Şimdi herkes tarafından sevgi ve saygı gören bir adamdır. Hali vakti de yerinde. Ya, işte böyle azizim, tıpkı romanlardaki gibi! Burada ineceğim. Hoşça kalın, ne zaman fırsat bulursanız, bana uğrayın, tekrar görüşelim, efendim. Sizden pek hoşlandım. Harris'i beğendiğim kadar sizi de sevdim. İyi günler, hoşça kalın, hayırlı yolculuklar...»

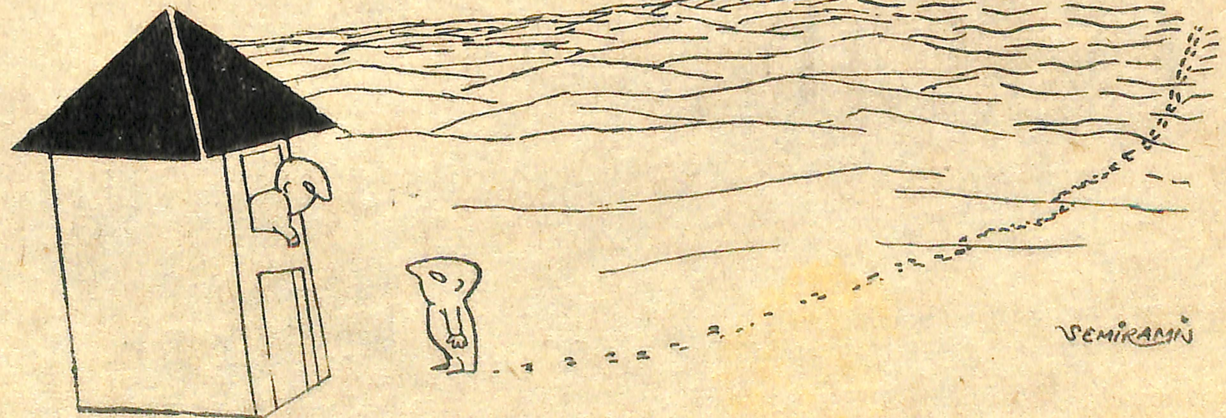
Gitmişti. Ben de arkasından baka kaldım. Bütün sevimli hareketlerine, tatlı sesine rağmen, aç gözünü üzerimde hissettikçe titriyordum.

Sonra itiraf edeyim ki, meş'um muhabbetini kazandığımı ve beni hemen hemen Harris ile bir tuttuğunu söylediği zaman, dehşetten ürperdim. Tarifi imkânsız bir şekilde şaşırmıştım. Sözelrinden şüphe etmiyordum. Bu kadar ciddî bir şekilde anlatılan bir şeye inanamamazlık edemiyordum. Zihnim allak bullak olmuştu. Kondüktörün bana baktığını görünce «kim bu adam?» dedim.

«O mu? Bir zamanlar kongre âzası idi, hem de iyi bir mebustu. Bir gün trende giderken müthiş bir kar fırtınasına tutulmuş. Kurtarıldığı zaman yarı donmuş, açlıktan bitmiş bir haldeymiş. Uzun zaman kendine gelememiş. 2-3 ay şuursuz bir halde hastahanede yatmış. Şimdi çok şükür iyileşmiş. Yalnız o kazanın izleri bir türlü kafasından silinememiş. Minomanyak olmuş. Bu mevzua bir girdi mi, bütün vagondaki yolcuları yiyip bitirmeden durmaz. Gene hepsini yerdi ama, ne çare ki bu istasyonda inmesi lâzımdı. İsimlerini de bir ezberlemiştir ki! Yenecek başka bir kimse kalmayınca hikâyesini şöyle bitirir:

«Seçim saati gelince ben de usulen seçildim. Fakat bana itiraz edecek kimse kalmadığından istifa ettim, onun için buradayım.»

Duyduklarımın vahşî bir yamyamın maceraları değil de deli saçması olduğunu öğrenince, ferahladım, sanki üzerimden büyük bir yük kalkmıştı.

— Ben komşunuz Hulûsi!..

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 3 —

Sokağa açılan demir parmaklıklı kapıdan içeriye birisi girdi. Arkasında, havı dökülmüş nefti bir pardesü, bunun içinde hazırcı işi bir redingot, boynunda evde kolalanmış, çividi fazla kaçmış, katı gömlekle yekpare bir yaka, ayaklarında kaloş kunduralar vardı. Sağ elinde tuttuğu kaba şemsiyesinin ucunu arkaya doğru sallaya sallaya yürüyordu.

İçeriye girip de kalem odasına doğru seğirttiği anda odacı uzaktan seslendi:

— Sabahın hayır olsun Kâşif Bey!

— Ooo.. Eyvallah İbrahim ağa!. Kimse geldi mi?

— Yok. Bu vakit kim gelecek? Her günkü gibi siftahı sen ediyorsun.

Bu Kâşif Bey dedikleri - ki, daha doğrusu Kâşif Efendidir - Babıâli memurunun halis tipi idi. On beş yaşında iken çirağ buyurulduğu Sadaret mektubî kaleminde derece derece yükselerek mümeyyiz-i salis olmuştu. Bin altı yüz doksan kuruş maaşı vardı. Bu neden 1690 oluyor da 1700 olmuyor diye merak ederseniz, sebebini izah edeyim. Memurların aylığı o vakitler muayyen değildi. Hiç birinin nisbeti ötekine uymazdı. Sıra kâtibi vardı ki, 2000 kuruş alır, mümeyyizler bulunurdu ki, yüze erişmiş olmayı bahtiyarlık sayarlardı. Sonra maaşlara zam yapmak için münhal gözetilirdi. Üç yüz kuruşluk bir münhal, kurban pay eder gibi, efendiler arasında gayri muntazam tevzi olunurdu. Bu suretle, on yedi, yetmiş üç, filân gibi kesirli zamlar olurdu. İşte bizim Kâşif efendinin 1690 kuruşu da bu kabil zamlardan ileri gelmişti.

Efendi kaleme girdi, üst başta, üzeri yeşil muşambalı masanın önüne geçti. Çekmeden, kalemdanını, kalemtraşını, mühresini çıkarıp önüne koydu. Yeşil sırlı hokkanın içindeki likayı yokladı; cam bir şişeden kurumuş mürekkebin üzerine iki damla su damlattı; kirpi dikeni ile karıştırdı, içinden:

— Bismillâhirrahmanirrahim!.

Dedikten sonra, gözlüğünü burnunun ucuna iliştirdi ve bu sefer alt çekmeden çektiği bir tomar evrakı gözden geçirmeğe başladı.

O, böyle işe dalmış bir vaziyette iken, diğer efendiler de birer ikişer sökün ettiler. Hepsi de içeriye girerken önlerini ilikliyor, birer kandilli temenna çakıyorlardı.

Yerli yerlerine oturdular. Kalem odasında (çıt!) yoktu. Odacı, kahveleri getirip her birinin önüne birer fincan bıraktı. Bir müddet yalnız dudakların şapırtısı işitildi. Ortalık yine sakinleşti.

Bir köşede, Ata isminde bir gençle, Şücaaddin namındaki komşusu evrak mukabelesine koyuldular:

— ... Adliye ve Mezahib Nezaret-i celilesi canib-i âlisine: Maruz-u çakerleridir; hâlen İskenderiye Rum patriği bulunan rütbetlû Atanaş Efendinin hayırhâhan-ı saltanat-ı seniyeden olmasına binaen münasip bir nişan-ı zişan ile taltif ve tesriri Mısır fevkalâde komiserliği canibinden bu kere iltimas olunmağın keyfiyet atebe-i felekmertebe-i cenab-ı padişahiden ledelistizan, patrik-i muamileyhe bir kıta murassa Osmanî inayet ve ihsan buyrulduğu mabeyn-i hümayun-u cenab-ı mülûkâne baş kitabet-i celilesinden şerefvarit olan...

— Neye durdun?. Okusana!

— Okuyacağım, ama, sana önce bir şey söylemek istiyorum.

— Dinliyorum... Söyle.

— Bugün ben evden çıkıyorum, Atacığım.

— Hangi evden?

— Bizim Köroğlu ile aramız açıldı.

— Sebep?.

— Kayın pederin tinyozluğu.

O aralık mümeyyizin bu tarafa baktığını sezen Şücaaddin efendi, elindeki müsveddeyi okumağa devam etti:

— ... Şerefvarit olan irade-i seniye-i hazret-i... Dün gece fena hal de kavga ettik... İrade-i seniye-i hazret-i tacidar-ı âzamiyi mübelliğ hâmiş.. Senin anlıyacağın, bu sabah pasaportu aldık.. Hâmiş münderecatından müsteban olmağla.. Valdenin yanına yanlamaktan başka çarem yok. Atacığım..

— Yahu. Tezkereyi bitir de, öyle anlat.

— Kâsif olacak herifin gözü burada.. Nerede kaldı idim?..

— Müsteban olmağla...

— Evet.. Ne yapacağımı şaşırdım Allah inandırsın..

— Tezkereyi bitir, be!

— Müsteban olmağla, muktezası ifa edilerek.. Valdenin hali malûm.. O benden tırıl.

— Allahaşkına şunu oku, bitsin. Müstacel yahu! İstersen ben okuyayım, sen dinle. Muktezası ifa edilerek, daire-i aidesi marifetile tehiye ve ihzar ettirilen nişan-ı zişan Babıâli kapı çuhadarı efendiye tevdian savb-ı samilerine takdim kılınmış olduğunu mübeyyin işbu tezkere-i senaverî...

— Senaveri mi? Burada şenaveri yazılı.

— Yala!

— Ooof... Of!

— Ne oluyorsun?

(Devamı var)

DÜZELTME

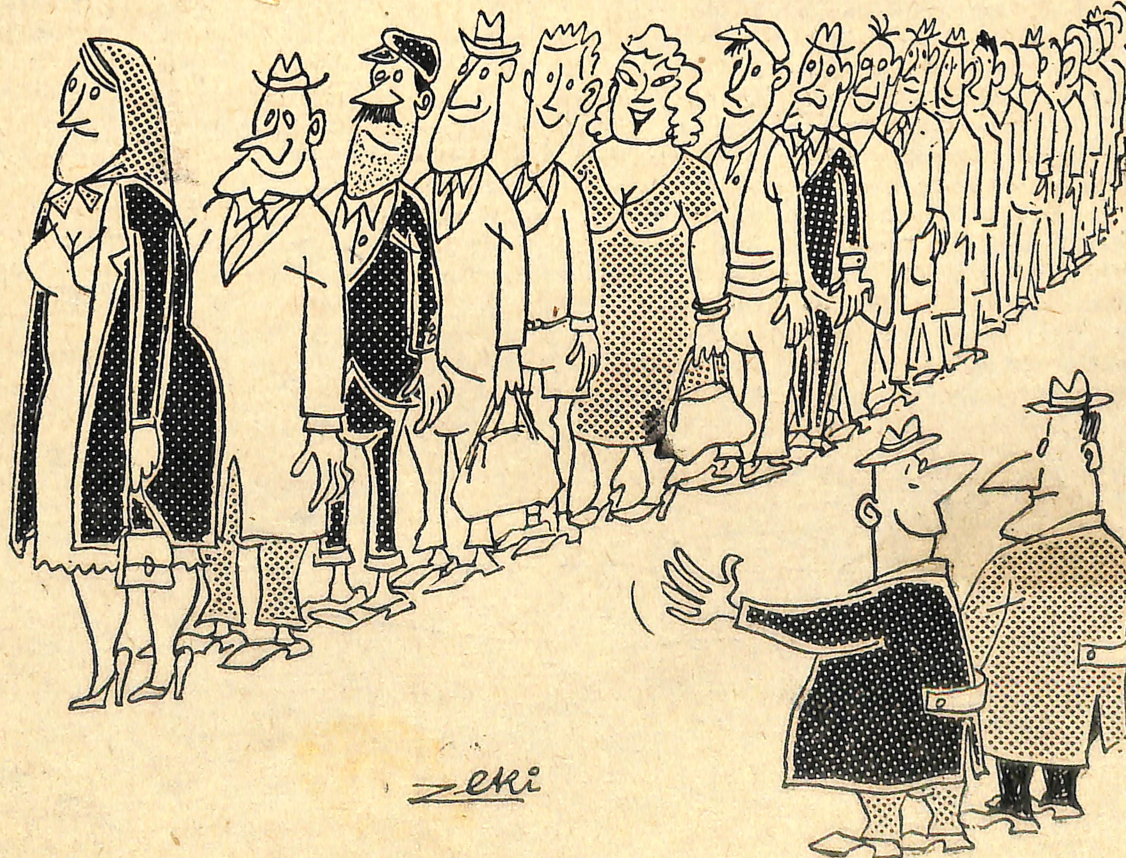
Geçen sayımızda, bizi çok üzen iki yanlış ve bir klişe bozukluğu olmuştur:

1 — Dokuzuncu sahifedeki Kıbrıs'a ait resimlerin altında şu cümle bulunacaktır: «Filmlerden ilhamlar».

2 — Onuncu ve onbirinci orta sahifeler üstündeki resmin konusu yarım mısra halinde «Âheste çek kürekleri...» değil, tam mısra halinde «Âheste çek kürekleri mektap uyanmasın!» olacaktır.

3 — Onbeşinci sahifedeki dört yabancı karikatürden alttaki orman resminde, ağacın üstüne oyulan «Kiralık nişan yüzükleri» cümlesi iyi okunmamaktadır.

Bütün dikkatimize, titizliğimize rağmen bir sayıda toplanan bu üç yanlışı, sevgili okuyucularımızın affını dileyerek üzüntü ile düzeltiriz.

— Oooo, yine Migros peynir dağıtacak galiba!..

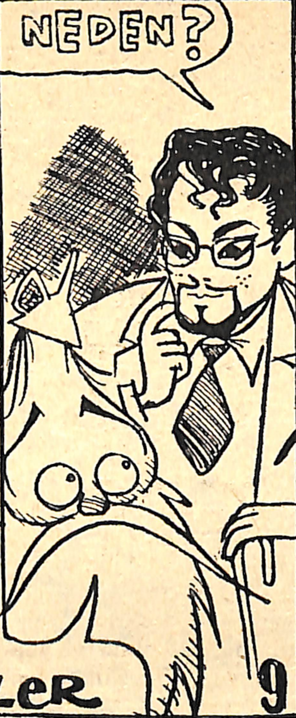
SALİH TEKCAN

SPUTNİK 3

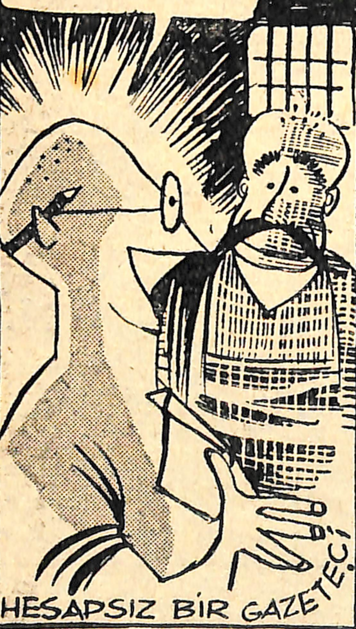
Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

KAĞARALMAZ SALİH'İN ADRESİNİ BULSA DA BU ADAMLAR İSTESE DE SALİH TEKCAN'I ARTIK DÜNYAYA
DÖNDÜREMEZLER

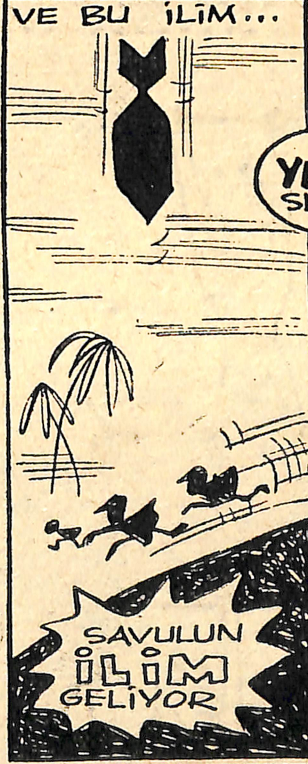

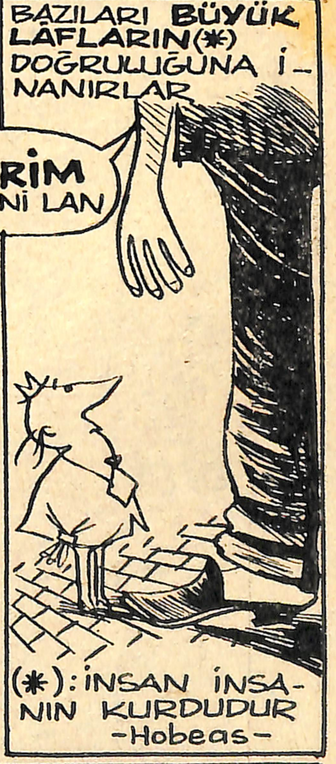

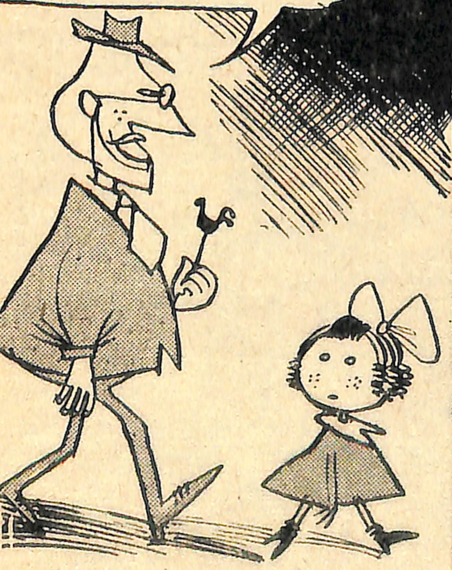

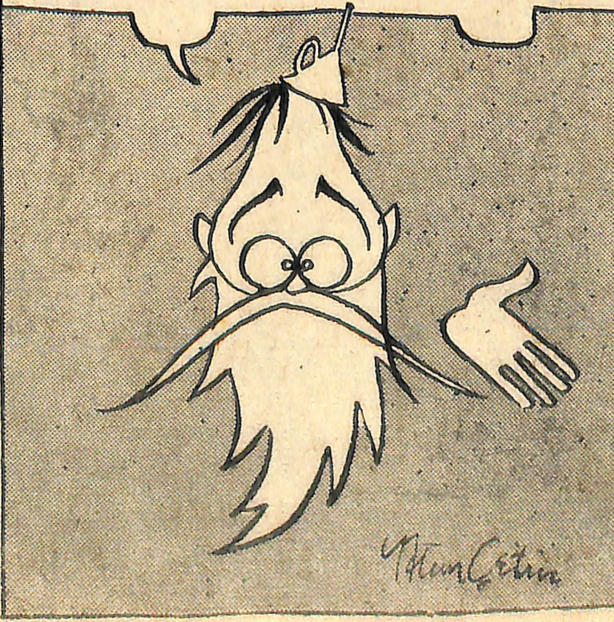

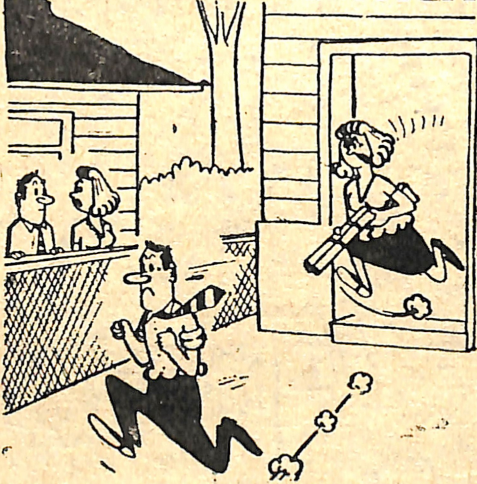

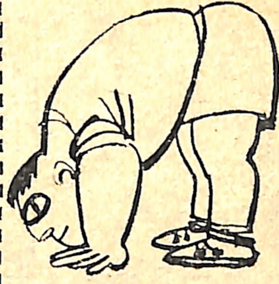

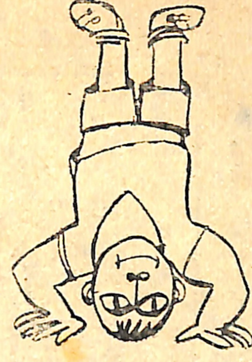
SPOR

Dünya Karikatürleri

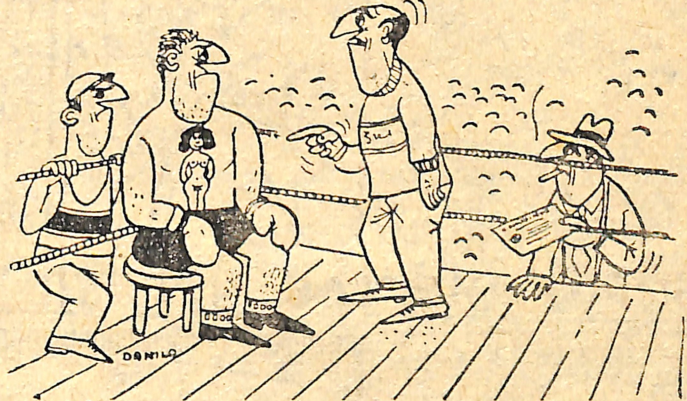
-HERİF MEŞHUR ATLET... ZAVALLI KARISI, BİR KERECİK BİLE YAKALIYAMADI!..

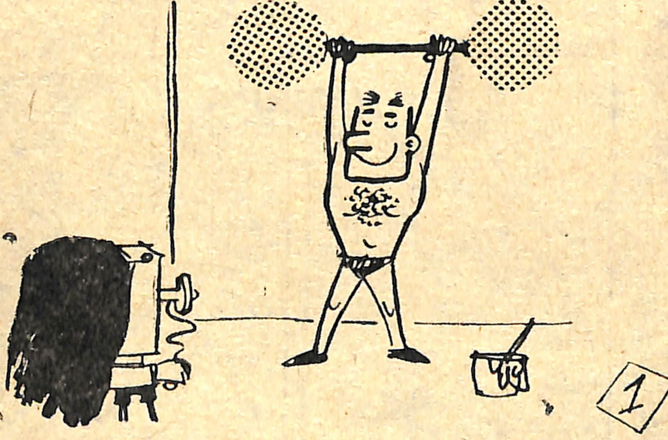

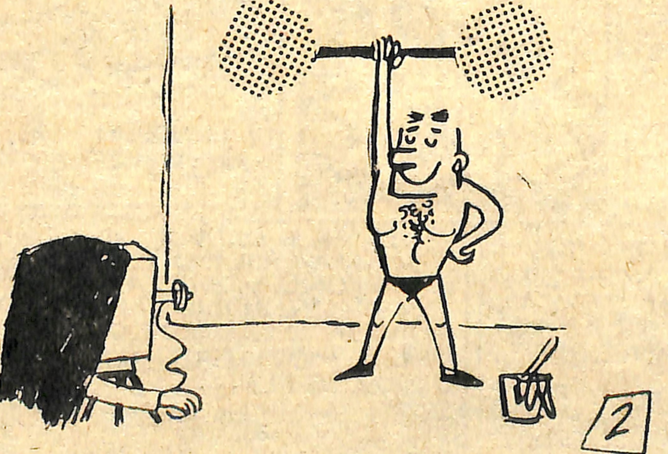

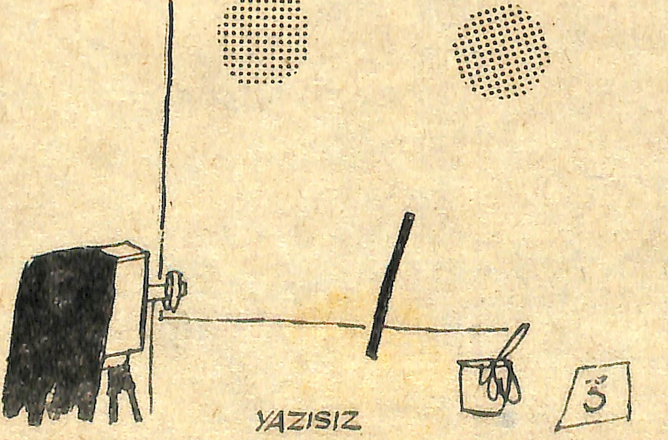
YAZISIZ

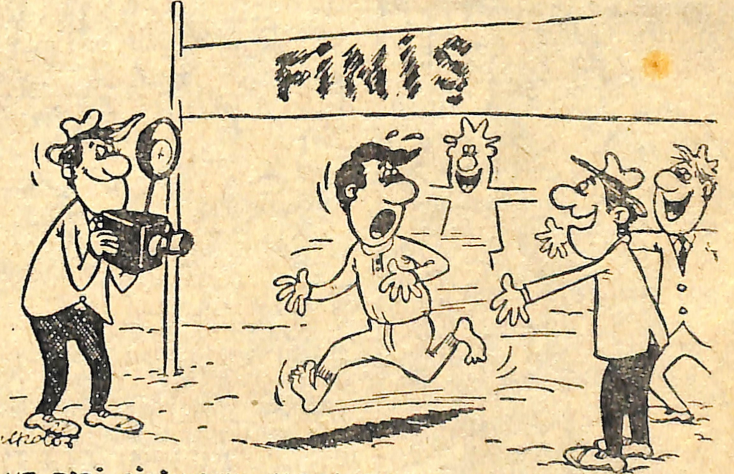
HAKEM-GÖĞSÜNÜZDEKİ DÖVMEYİ SİLMENİZ LÂZIM... RAKİBİNİZ BİR KADINA EL KALDIRAMAM DİYOR!..

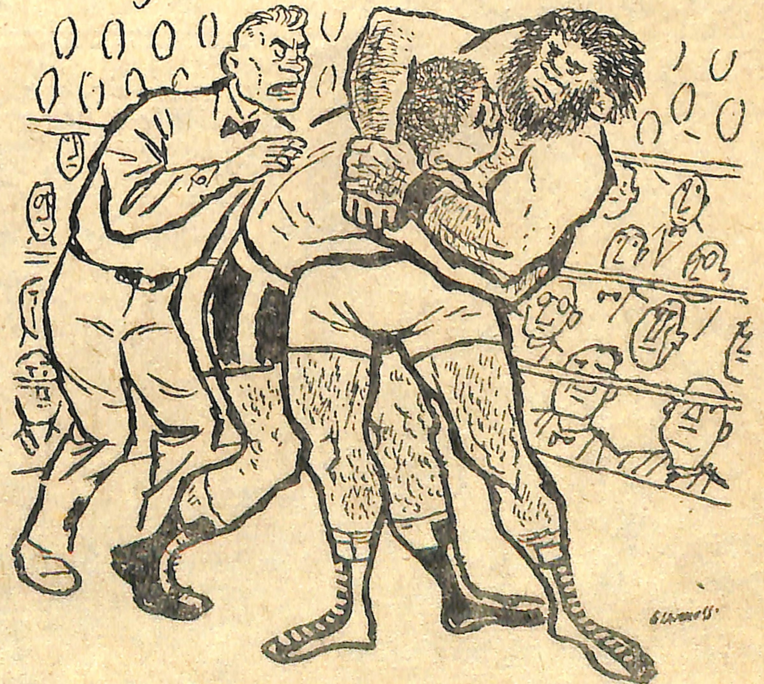

YAZISIZ

-NE BİRİNCİSİ YAHU, ALACAKLIMDAN KAÇIYORDUM!..

-HEEEY, FUTBOL MAÇI DEĞİL BU, PEHLİVAN GİBİ GÜREŞİN!..

Denizcilik Bankası

Bütün

Banka muameleleri için

Hizmetinizdedir.

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3
Belediye - İstanbul   Telefon: 22 18 11
Abone: Seneliği 37,5 altı aylığı 19 lira
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

Seyahat edebiyatının en güzel eseri

BU KİTABI OKURKEN

Almanyayı, İtalyayı, Yunanistanı görecek, duyacak, tadacaksınız.

GÖZ UCU İLE AVRUPA

Yusuf Ziya Ortaç

8 Mart cumartesi günü çıkıyor

Fiyatı 1 lira

Satış yerleri : İnkılâp Kitabevi, Köprü Kitabevi, Kitapsaray, Nişantaşı: Birlik.

Umum Merkezi : Akbaba Yayınevi

MESUT AİLE

Rahat uyuyorlar. Çünkü, hem canları, hem malları, ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır.

ANKARA SİGORTA

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir.

AKBABA

— Kuzum, kocan mı kıravat değiştirdi, sen mi koca değiştirdin?...

— İtalyan —